

人獣細工

小林泰三

เจ้าหญิง
สมองหมู

เนื่องการรักษา พลิกเป็นการทดลองวิปริต
เด็กสาวผู้เป็นเหยื่อต้องเผชิญเส้นแบ่ง
ระหว่าง “มนุษย์” กับ “สิ่งอื่น” ที่พรั่นกลัว

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโกว์ แปล

เจ้าหญิงสมองหมู

人獣細工

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโนว์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

อวัยวะภายในส่วนใหญ่ของฉันนะเป็นของสุกร แม้แต่ผิวหนัง กล้ามเนื้อ หรือกระดูกบางส่วนก็เป็นของสุกร...

ถ้อยคำร้อยเรียงใน ‘เจ้าหญิงสมองหมู’ ผลงานรวมเรื่องสั้นลำดับที่ 2 ที่เขียนขึ้นในปี 1997 ต่อจาก ‘ช่างซ่อมคนตาย’ โดยโคบายาชิ ยาสุมินักเขียนมากฝีมือผู้คร่ำหวอดในแวดวงวรรณกรรมแนวสยองขวัญ วิทยาศาสตร์ และลึกลับ ที่ชวนตั้งคำถามต่อความบิดเบี้ยวภายในจิตใจและสะท้อนคำถามเชิงปรัชญาอย่างลึกซึ้ง

รวม 3 เรื่องสั้นของขวัญต่างสไตล์ที่แม้จะมีโทนเรื่องและบรรยากาศเฉพาะตัว แต่ทุกเรื่องกลับเชื่อมโยงกันด้วยสิ่งเดียว—ความรู้สึกตกค้างที่ยากจะลบเลือน ปลุกเร้าให้ผู้อ่านครุ่นคิดและจินตนาการต่อเนื่องแม้จะปิดหน้าสุดท้ายไปแล้ว

เปิดเล่มด้วย ‘สรรพสร้างสัตว์มนุษย์’ — เรื่องราวของเด็กหญิงที่ถูกเย็บประกอบขึ้นมาจากชิ้นส่วนของหมู ท่ามกลางความรักอันบิดเบี้ยวของพ่อ ผู้เป็นศัลยแพทย์ ชวนสำรวจรอยตะเข็บระหว่าง “มนุษย์” กับ “สิ่งมีชีวิตอื่น” ซึ่งพื้นที่ทางศีลธรรมอาจเป็นแค่เรื่องของทฤษฎีและการทดลอง

ต่อด้วย ‘ล่าผีดูดเลือด’ — เรื่องเล่าการผจญภัยของเด็กชายที่ต้องเผชิญหน้ากับแวมไพร์ในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนกับบรรยากาศชวนหลอน

และปิดฉากด้วย ‘หนังสือ’ — เรื่องราวของหนังสือเก่าที่มาพร้อมคำสาปพาผู้อ่านท่องไปในโลกสมมติอันวิปลาส สลับกับความจริงที่บิดเบี้ยวไม่ต่างกัน

ทั้งสามเรื่องต่างก็บรรจุอารมณ์สั่นคลอน ความไม่แน่นอนของความจริง ความกลัวที่ค่อยๆ คืบคลานเข้าสู่จิตใจ และปริศนาซึ่งรอการถอดรหัสไว้อย่างแนบเนียน เพียงแค่พลิกหน้าถัดไป บรรยากาศความลึกลับ สยองขวัญ จะทำให้คุณวางหนังสือเล่มนี้ไม่ลงเลยทีเดียว

จากใจนักแปล

ความสนุกอย่างหนึ่งของการรับงานแปลนวนิยายที่หลากหลายแนว นอกจากผู้แปลจะมีโอกาสได้พัฒนาฝีมือและสำนวนภาษาของตัวเองให้หลากหลายมากขึ้นในฐานะนักแปลอาชีพแล้ว ก็ยังเปิดโอกาสให้ได้สัมผัสกับงานเขียนหลายรูปแบบที่แตกต่างกันไป ได้ลิ้มรสงานวรรณกรรม และนวนิยายแนวต่างๆ โดยไม่จำกัด

งานเขียนของ อ.โคบายาชิ ยาสุมินั้น เคนในเรื่อง Plot Twist หรือ การหักมุมเรื่อง ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเขียน และการหักมุมเรื่องจนแม้แต่ผู้อ่านที่ขิวโมงบินสูงก็ยังเดาทางไม่ออก ก็มีนักเขียนเพียงน้อยคนที่จะทำได้ที่น่าประทับใจ

งานของ อ.โคบายาชิ ยาสุมิชวนให้นึกถึงงาน Comics ของสำนักพิมพ์ Warren Publishing ที่มีนิตยสารนิยายภาพสยองขวัญสองหัวที่โดดเด่นคือ Eerie และ Creepy ที่โด่งดังในยุค 60 ถึงต้นยุค 80 ในแต่ละเล่มจะมีนิยายภาพเรื่องสั้นขาวดำจากนักเขียนนักวาดฝีมือระดับเซียน หลากหลายแนว ทั้งสืบสวนสอบสวน ไซไฟ แฟนตาซี สยองขวัญ และแต่ละเรื่องก็จะมีจุดหักมุมในตอนท้าย ซึ่งบางเรื่องก็ทำได้อย่างน่าประทับใจ ทั้งยังชวนให้นึกถึงภาพยนตร์แนวลึกลับสยองขวัญยุค 70-80 ที่มักจะมีจุดหักมุมตอนท้าย ซึ่งผลงานเหล่านี้ได้ส่งอิทธิพลต่อเหล่าผู้กำกับภาพยนตร์และนักสร้างสรรค์สื่อในยุคหลังๆ และยังเป็นผลงานสื่อที่เคยสร้างความสนุกสนานระทึกใจให้กับผู้แปลมาตลอดในวัยเยาว์

สำหรับนวนิยายเล่มนี้ประกอบด้วยเรื่องสั้นขนาดยาว 3 เรื่อง คือ ‘สรรสร้างสัตว์มนุษย์’ ‘ล่าผีดูดเลือด’ และ ‘หนังสือ’ เรื่องแรกนั้นเป็นไซไฟสยองขวัญแนว Body Horror เรื่องที่สองออกแนวลึกลับสยองขวัญ Paranormal Horror ส่วนเรื่องที่สามนั้นออกจะเป็นแนวไซไฟเซอเรียลลิสต์ ให้ความรู้สึก

ถึงอิทธิพลของเรื่องสยองขวัญแนว Cosmic Horror ของนักเขียนแนวสยองขวัญชื่อดังอย่าง H.P. Lovecraft อยู่ไม่น้อย

นอกจากแนวเรื่องจะแตกต่างกันไปแล้ว สำนวนภาษาที่ใช้ในต้นฉบับก็แตกต่างกันไปทั้งสามเรื่อง ซึ่งผู้แปลได้พยายามปรับสำนวนตลอดจนสำเนียงภาษาในฉบับแปลให้สอดคล้องกับต้นฉบับ ในเรื่องแรกนั้นใช้สำนวนภาษาที่ค่อนข้างปืบอารมณส์สไตล์นิยายสยองขวัญ

เรื่องที่สอง เป็นการเล่าเรื่องผ่านคำบอกเล่าของเด็กชาย สำนวนภาษาต้นฉบับญี่ปุ่นจึงค่อนข้างจะเป็นภาษาพูดสไตล์เด็กๆ ในฉบับแปลจึงใช้สำนวนพูดหรือการสะกดคำที่เน้นภาษาปาก

ส่วนเรื่องที่สาม สำนวนภาษาออกจะเป็นแนวตลกเสียดสี คำพูดและการบรรยายค่อนข้างจะฉีกกัตและแฝงอารมณ์ขัน และต้นฉบับยังใช้ภาษาโอซาก้า ซึ่งเป็นภาษาถิ่นในบทพูดของเรื่อง อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นมาใช้กับนวนิยายฉบับแปลนั้น ไม่ว่าจะเลือกภาษาถิ่นเหนือได้หรืออีสาน ก็มีความสับสนเสียที่ผู้อ่านจะไม่เข้าใจ และภาษาโอซาก้าซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าของญี่ปุ่นนั้น หากเทียบกับเมืองไทยแล้ว จะให้ความรู้สึกเหมือนภาษาพูดเหนือแบบคนสุพรรณหรือคนอยุธยาสมัยก่อนมากกว่าจะเป็นภาษาเฉพาะภาค ผู้แปลจึงตัดสินใจที่จะใช้ภาษากลาง เพียงแต่ลดความเป็นทางการลงบ้างเพื่อให้เข้าใจได้ว่าไม่ใช่ภาษาทางการหรือภาษาโตเกียว

อย่างไรก็ดี เนื่องจากนิยายเล่มนี้พิมพ์ครั้งแรกในปี 2542 เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่ปรากฏในเรื่อง “หนังสือ” ซึ่งเป็นเรื่องที่สามนั้นยังอยู่ในยุคเริ่มต้น เพิ่งจะมีการริเริ่มสร้างโฮมเพจ และการสื่อสารออนไลน์ส่วนใหญ่ก็ยังทำกันด้วยข้อความ เนื่องจากแบนด์วิธในการส่งข้อมูลออนไลน์ในยุคนั้นยังต่ำจนการส่งภาพออนไลน์นั้นล่าช้ามาก ทั้งนี้เทคโนโลยีสมาร์ทโฟนก็เพิ่งจะมาแพร่หลายในยุคปี 2550 ไปแล้ว โทรศัพท์ส่วนใหญ่ก็ยังเป็น

โทรศัพท์บ้านรุ่นเก่าอยู่ ดังนั้นภาพของการสื่อสารในเรื่องจึงอาจแตกต่างไปจากความรู้ความเข้าใจของคนรุ่นปัจจุบันไปบ้าง

งานของ อ.โคบายาชิ ยาสุมินันให้รสชาติที่แปลกใหม่ไปอีกแบบ สมกับที่เป็นนักเขียนที่กวาดรางวัลแนวสยองขวัญและไซไฟมากมาย สำหรับท่านผู้อ่านที่อยากจะลองสัมผัสผืนนวนิยายสยองขวัญแบบหักมุมที่เดาไม่ออกว่าจะนำเราไปยังจุดหมายใด นิยายเล่มนี้ก็เป็นผลงานที่นักอ่านแนวสยองขวัญไม่ควรพลาด

ขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นที่มอบความไว้วางใจให้แปลนวนิยายเล่มนี้ และขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนับสนุนผลงานของผู้แปล ไม่ว่าท่านจะเพิ่งอ่านงานแปลเล่มนี้เป็นเล่มแรก หรือเป็นแฟนที่ติดตามผลงานการแปลกันมานาน ก็ขอขอบคุณจากใจจริงครับ

อิศเรศ ทองปัสโนว์

สารบัญ

สรรสร้างสัตว์มนุษย์	7
ล่าผีดูดเลือด	60
หนังสือ	107

สรรสร้างสัจธรรมมนุษย์

แล้วไทเฮาจึงมีพระเสาวนีย์ให้ตัดแขนขาของพระสนมฉี คิวักลูกตา
ทะลวงแก้วหู กรอกราชพิธีจนเป็นไข้ ให้อาศัยในห้องส้วม ชนนานนามว่า
มนุษย์สุกร

จาก พงศาวดารพระนางหลี่ไทเฮา¹ ใน “ฉือจี้” (บันทึกประวัติศาสตร์
โดยซือหม่าเชียน)

ในช่วงเวลาราวหนึ่งปีหลังจากที่พ่อล่วงลับไป ฉันก็ไม่มีกะจิตกะใจ
จะทำอะไรทั้งนั้น นี่ไม่ได้เป็นเพราะฉันด้านความรักใคร่ผูกพันที่มีต่อพ่อ
ไม่ไหวหรอกนะ ในทางกลับกัน การตายของพ่อเป็นเหมือนการปลดปล่อยฉัน
จากความรู้สึกขัดแย้งนานปี กลายเป็นความผ่อนคลายจนนี้เกียจไปเลย

แต่ขณะนี้ หลังจากผ่านไปหนึ่งปี ในที่สุดฉันก็มองความสัมพันธ์
ระหว่างตัวเองกับพ่อด้วยสายตาที่เป็นกลางยิ่งขึ้น

¹ หลี่ไทเฮาเป็นมเหสีของ ฮั่นเกาจู่ (หลิวปัง) ปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์ฮั่น เป็นภรรยาเดิมเมื่อครั้ง
หลิวปังยังเป็นสามัญชน นางนิสยโหดเหี้ยมและซึ่หึงร้ายกาจ หลังจากที่ยกเกาจู่สวรรคต นางก็
ส่งคนไปลอบสังหารหลิวหนู่² ว่าที่รัชทายาทบุตรของพระสนมฉีซึ่งเป็นนางสนมคนโปรด
ของฮั่นเกาจู่ จากนั้นก็จับพระสนมฉีมาทรมานจนเสียชีวิต

ดูเหมือนสังคมจะมองว่าพ่อมีความรักแรงกล้าต่อฉัน แต่ฉันเองกลับไม่รู้สึกรูปแบบนั้นเลยสักนิด แน่ใจว่าถ้าเกิดมีใครถามว่าแล้วเธอรู้จริง ๆ นะหรือว่าบ้านอื่นพ่อเขาปฏิบัติกับลูก ๆ ยังไง ฉันคงจะอีกอีกตอบไม่ถูก แต่อย่างน้อยเท่าที่ฉันเคยเห็นตอนไปเที่ยวบ้านเพื่อน หรือในละครที่วิกิพอจะเดาออกอยู่หรอก ว่าโดยทั่วไปแล้วคนที่ เป็นพ่อควรจะต้องปฏิบัติต่อลูกอย่างไร

ฉันไม่เคยสัมผัสได้ถึงความรักจากพ่อ

แต่พอฉันพูดออกไปทำนองนั้น ก็ต้องถูกคนที่เคยรู้จักกับพ่อแย้งกลับเสมอ

“คุณพ่อเนี่ยรักคุณมากเลยนะครับ เวลาคุยกันที่ไรท่านก็จะพูดถึงเรื่องคุณตลอดเลย เวลาไปทำงานต่างจังหวัดก็เน้นหาของฝากให้คุณเป็นลำดับแรก จะว่าไป คุณเองอาจจำไม่ได้ สมัยที่คุณยังเล็กๆ ตอนที่พวกเราไปเยี่ยมคุณพ่อของคุณก็จะจับคุณนั่งตักตลอด สาเหตุที่คุณไม่รู้ถึงความรักที่ท่านมีต่อคุณนะ เพราะว่าท่านเป็นห่วงที่คุณเจ็บป่วย ร่างกายอ่อนแอ เมื่ออยู่ต่อหน้าคุณ ท่านก็เลยจะมีสีหน้าหม่นหมองอยู่บ่อยๆ ใช่มั้ยครับ คุณพูดแบบนี้ละ น่าสงสารคุณพ่อที่เสียไปแล้วออกนะครับ”

ที่พวกเขาพูดมาก็ถูก พ่อทำพฤติกรรมแบบนั้นจริงๆ นะแหละ ฉันเองก็ยังจำได้แม่นว่าสมัยเด็กๆ เคยนั่งตักพ่ออยู่บ่อยๆ

แต่ในอีกแง่หนึ่ง พวกเขาก็เข้าใจผิดถนัด สิ่งที่พวกเขาเห็นเป็นเพียงแค่คำพูดและพฤติกรรมของพ่อเท่านั้น พวกเขามองเห็นเพียงแค่สิ่งที่พ่อแสดงออกภายนอก แต่กลับหลงเชื่อว่ารู้สึกลงไปถึงจิตใจ คนพวกนี้ช่างใจง่ายซะมิด ถูกพ่อเล่นละครตบตาหัวหน้า

แต่ก็ไม่ใช่ว่าเวลาที่ไม่มีใครเห็น พ่อจะทุบตีฉันอย่างโหดร้ายหรือจะเปลือย จะกลายเป็นว่าตอนที่อยู่กับสองต่อสอง พ่อกลับจะยิ่งเล่นละครจนล้นเกินไปด้วยซ้ำ

พ่อคงอยากหลอกผู้คนรอบข้างรวมถึงตัวฉันให้หลงเชื่อว่าพ่อรักฉัน สาเหตุเพราะสิ่งที่พ่อทำกับร่างกายของฉันนั้น ถ้าไม่เอาความรักเป็นข้ออ้างไว้ก่อน ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะยอมให้ทำได้

คนที่ได้เจอพ่อเพียงบางครั้งบางครั้งอาจถูกตบตาด้วยการแสดงของพ่อก็จริง แต่ฉันซึ่งใช้ชีวิตอยู่กับพ่อทุกวันก็พอจะได้กลิ่นอายอยู่รำไร ว่าคำพูดและการกระทำของพ่อเป็นเพียงการเล่นละครเท่านั้น

เวลาที่นั่งอยู่บนตักพ่อ ฉันจะรู้สึกได้ถึงความตึงเครียดเบ้มึงเสียจนชวนอึดอัดแผ่ซ่านมาจากด้านหลัง จะว่าไปแล้ว คนที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อคน เวลาจับลูกที่ตัวเองบอกว่ารักนั้นรักหนามาหนึ่งตัก จะเครียดเสียจนเกร็งขนาดนั้นเลยเชียวหรือ

บ่อยครั้ง ฉันทนความตึงเครียดนั้นต่อไปไม่ไหว พยายามจะผละหนีจากตักพ่อ และพ่อก็จะดึงตัวฉันกลับมาเสมอ ลูบไล้ใบหน้าพลางบอกว่า

“ยูกะ เป็นอะไรไป ไม่อยากนั่งบนตักพ่อนั้นหรือ หรือว่าพ่อกดดันไป กลับมานั่งตักพ่อเถอะนะ พ่อจะชอบให้ลูกนั่งตักที่สุดเลย” แล้วพ่อก็จะบั่นยิ้ม

เมื่อมองจากหยดเหงื่อที่ผุดสะท้อนแสงสว่างๆ บนหน้าผากของพ่อแล้ว ฉันก็อานใจพ่อกอกรวกับอยู่บนฝ่ามือ หากเป็นไปได้ พ่อก็อยากให้ฉันปฏิเสธที่จะนั่งบนตักพ่อ และใจจริงฉันเองก็ไม่ได้อยากทนนั่งอึดอัดต่อไปอีกนานๆ เหมือนกัน

“ยูกะจะไปนั่งเก้าอี้ของตัวเอง ก็ยูกะโตแล้วนี่นา” ฉันเองก็เล่นละครเป็นกับเขาเหมือนกัน

พ่อเป็นหมอ นอกจากจะมีโรงพยาบาลของตัวเองแล้ว ยังทำงานเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยด้วย ความชำนาญของพ่อคือการผ่าตัดปลูกถ่ายอวัยวะ และฉันเองก็เป็นคนไข้คนหนึ่งของพ่อ

ร่างกายของฉันผ่านมีดหมอมาแล้วแทบทุกซอกทุกมุม โรคภัยที่เป็นมาก่อนกำเนิด อวัยวะภายในรวมทั้งหัวใจและปอดต่างก็บกพร่อง หลังจากคลอดออกมา ฉันจำต้องผ่านการผ่าตัดปลูกถ่ายอวัยวะซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนความทรงจำตั้งแต่จำความได้ มักเกี่ยวข้องกับการผ่าตัดแทบทั้งสิ้น ห้องของฉันเป็นทั้งห้องคนไข้ มีโต๊ะเรียนวางชิดกับเตียง เวลาเรียนหนังสือก็นั่งบนเตียง หันเข้าหาโต๊ะแทนที่จะนั่งเก้าอี้ และจะมีพยาบาลหรือหมอเข้าๆ ออกๆ ห้องป่วยจนไม่มีความเป็นส่วนตัวอยู่เลย

การผ่าตัดปลูกถ่ายอวัยวะดำเนินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งฉันอายุย่างเข้าวัยรุ่นตอนปลาย สมัยที่อยู่ประถม ฉันมักหยุดเรียนบ่อยๆ แต่คงเพราะโรงเรียนของฉันเป็นโรงเรียนเอกชนที่พ่อบริจาคเงินก้อนโตให้กระมัง ฉันก็เลยไม่เคยสอบตกจนกระทั่งเรียนจบมัธยมปลาย

ฉันมาตระหนักในสถานการณ์ของตัวเองอย่างชัดเจนก็เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นที่นั่นเป็นโรงเรียนสตรี ในคาบพละพวกนักเรียนไม่ใช้ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า แครูดม่านปิดแล้วเปลี่ยนชุดกันในห้องเรียน ฉันเองมักจะนั่งดูอยู่เฉยๆ ไม่ได้ไปเรียนด้วย เลยไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า ทั้งๆ ที่ไม่ได้อยากจะดู แต่ภาพของเนื้อหนังอ่อนเยาว์ของเพื่อนร่วมชั้นก็เข้ามาสู่สายตา แน่نونว่าพวกเธอไม่ได้เปลื้องผ้าจนเปลือยเปล่า ทั้งยังไม่ได้ตั้งใจจะโชว์ให้ดู ผิวกายราบลื่นที่มองเห็นอยู่ระหว่างชุดชั้นในนั้น แม้จะคล้ายคลึงแต่ก็ไม่เหมือนผิวกายของฉัน

ผิวกายของฉันตะปุ่มตะป่ำ สีผิวก็กระดำกระด่าง ส่วนใบหน้าหรือจากข้อมือออกไปไม่ได้หนักหนานัก แต่ส่วนที่ปกปิดไว้ในร่มผ้าช่างเลวร้าย หลังจากที่ฉันตระหนักในเรื่องนี้ ก็สวมชุดแขนยาวตลอดแม้จะเป็นหน้าร้อน พวกครูก็พยายามสั่งว่า ถ้าถึงหน้าร้อนก็ให้เปลี่ยนไปสวมชุดหน้าร้อนแทน แต่เมื่อยื่นคำร้องผ่านพ่อไป ทางโรงเรียนก็ยอมอนุญาตแต่โดยดี

ฉันจะสวมแว่นตาเลนส์สี ปกปิดใบหน้า พยายามเผยผิวกายให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งรวมถึงใบหน้าด้วย บ่อยครั้งฉันมักจะปล่อยปละยอมน้านหน้า

ลงมาปรกหน้า และสวมหน้ากากอนามัยทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นหวัด

ในห้องน้ำที่บ้านติดกระจกเงาบานใหญ่ และการมีอยู่ของไอ้กระจกบานนั้นแหละที่บอกเล่าอย่างแจ่มชัดว่าพ่อไม่ได้มีความรักใดๆ ต่อฉันเลย ภาพร่างกายของฉันทั้งตัวที่เต็มไปด้วยรอยแผลผ่าตัดน่าเกลียดจะพุ่งเข้าสู่สายตาโดยไม่มีทางปฏิเสธ พ่ออาจมีความสามารถสูงในฐานะหมอผ่าตัดปลูกถ่ายอวัยวะก็จริง แต่จะมีฝีมือในฐานะหมอศัลยกรรมความงามหรือเปล่ายังน่าข้องใจ เพราะรอยแผลผ่าตัดของฉันดูเหมือนจะเย็บเข้าด้วยกันอย่างลวกๆ รอยผ่าที่ดูเหมือนจะให้กลมกลืนไปกับรอยย่นตามธรรมชาติ กลับมีรอยเย็บที่เห็นได้ชัดว่าหนังทั้งสองฟากหลวมกันอยู่ ไม่เห็นความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงไม่ให้รอยเย็บสะดุดตา กลายเป็นว่ารู้สึกได้ถึงความรู้สึกเจ็บปวดที่จะเย็บเข้าด้วยกันให้แน่นสนิทเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด ซึ่งนั่นไม่น่าจะใช้การปฏิบัติต่อคนที่มีความรักให้กัน

แน่นอนว่าพ่อคงไม่ได้มีเจตนาร้าย พ่อน่าจะตั้งอกตั้งใจเย็บให้แน่นเพื่อไม่ให้ปากแผลปริ แต่คนเราหากมีความรักต่อกันจริงๆ แล้วละก็ ต่อให้ไม่ได้ตั้งใจ ก็ควรพยายามที่จะรักษาความงดงามเอาไว้บ้างใช่ไหมเล่า

ฉันจึงกลัวกระจกเงานัก แต่ไม่รู้จะทำไม่สายตาของฉันถึงถูกกระจกเงาดึงดูดเข้าไปหา ไม่อาจจะสายตาจากร่างกายเปลือยเปล่าที่มีแต่รอยบุปเปะในกระจก เอาแต่เหม่อมองรอยแผลน่าขยะแขยงเสียจนลืมกะพริบตา

แพตซ์เวิร์ทเกอร์ล ฉันคือสาวปะผุ

ใต้รอยแผลเป็นนั้น อัดไว้ด้วยอวัยวะที่ไม่ใช่ของฉัน ยามใดที่มองรอยแผลเป็น ฉันจะเห็นผิวกายเปลี่ยนเป็นโปร่งใส มองเห็นอวัยวะภายในเคลื่อนไหวขยุกขยิกอย่างช้าๆ ของเหลวค่อยๆ ไหลซึมออกมาขลิบเปื้อนอวัยวะที่ไม่ใช่ของฉัน และไม่ใช่อวัยวะของมนุษย์ด้วยซ้ำ

แต่เป็นอวัยวะภายในของสุกร

ตอนที่ฉันเกิดมา การผ่าตัดปลูกถ่ายอวัยวะยังมีอุปสรรคสำคัญอยู่สองข้อ
ข้อแรกก็คือปัญหาเรื่องภูมิคุ้มกัน ร่างกายของสัตว์รวมถึงมนุษย์จะมี
ระบบภูมิคุ้มกัน ซึ่งทำหน้าที่กำจัดสิ่งแปลกปลอม แม้จะเป็นอวัยวะสำคัญ
ที่ขาดมิได้ในการดำรงชีวิตอยู่ของเจ้าตัวก็ตาม หากระบบภูมิคุ้มกันตัดสิน
ว่าเป็นสิ่งแปลกปลอมแล้วละก็ มันจะโจมตีโดยไม่ไฉนหน้า หรือที่เรียกว่า
ปฏิกิริยาต่อต้านนั่นเอง วิธีหลีกเลี่ยงปฏิกิริยานี้ ก็คือใช้อวัยวะที่มีรูปแบบ
กลุ่มยีนส์ HLA ใกล้เคียงกับตัวผู้ป่วยมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และใช้ยา
กดภูมิคุ้มกันสำหรับรูปแบบของยีนส์ HLA นั้น หากไม่ใช่ฝาแฝดกันแล้ว
แม้จะเป็นพี่น้องท้องเดียวกันก็เชื่อว่าเข้ากันได้โดยสิ้นเชิง ยิ่งเป็นคนอื่น
ที่ไม่เกี่ยวข้องกันแล้ว โอกาสที่จะเข้ากันได้ก็ยิ่งน้อยนิด นอกจากนี้ การใช้
ยากดภูมิคุ้มกันย่อมมีผลข้างเคียงตามมา เนื่องจากการลดภูมิคุ้มกัน
แบบเทียมๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น ทว่าในความเป็นจริง จะเป็นการพยายาม
ผสมผสานสองวิธีนี้เข้าด้วยกันเพื่อลดข้อบกพร่องให้กันและกัน

ปัญหาอีกข้อก็คือมีผู้บริจาคไม่เพียงพอ หากเป็นพี่น้องท้องเดียวกัน
ก็มีโอกาสสูงที่รูปแบบของ HLA จะเข้ากันได้ แต่เราไม่อาจไปบีบบังคับ
ให้ใครยอมเสียสละอวัยวะเพื่อญาติพี่น้องได้ ในความเป็นจริง ปัญหาก็คือ
กรณีที่ถูกหลอกหรือพี่น้องจำเป็นต้องได้รับการปลูกถ่ายอวัยวะ หากไม่มี
ปัญหาเรื่องสุขภาพเข้ามาเกี่ยวข้อง ก็มักจะมีแรงกดดันโดยไม่เจตนา
จากคนรอบข้างและสังคมว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ควรจะต้องบริจาคอวัยวะ
ให้แก่กัน ซึ่งว่ากันตรงๆ มันก็คือการละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่ในอีกแง่หนึ่ง
การจะให้คนนอกที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ มาเสนอบริจาคอวัยวะของ
ตัวเองให้ในขณะที่เราตัวยังมีชีวิตอยู่ โดยเฉพาะการบริจาคอวัยวะที่ไม่อาจ
สร้างใหม่ได้อย่างพวกไขกระดูกนั้น เป็นเรื่องยากที่จะหวัง และเมื่อเป็นเช่นนั้น
ตัวเลือกผู้บริจาคที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดก็คือร่างของผู้เสียชีวิต

อย่างไรก็ดี แม้ร่างของศพจะเป็นเพียงวัตถุที่ไร้จิตสำนึกใดๆ แต่

ครอบครัวของผู้ตายก็ไม่ถือว่าศพเป็นเพียงแค่วัตถุ ซึ่งนี่เป็นเรื่องอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ ทำให้พวกเขาทำใจยอมรับไม่ได้กับการจบจ้วดควักล้างอวัยวะออกจากศพ ยิ่งไปกว่านั้น หากเป็นอวัยวะสำคัญที่ถ้าหยุดทำงานเพียงชั่วเวลาสั้นๆ ก็ส่งผลกระทบต่อชีวิต เช่น หัวใจ ปอด ตับ ฯลฯ นั้นไม่อาจเอามาจากศพ ทั้งยังควักอวัยวะอันเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตเหล่านี้ออกมาจากร่างกายมนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่ไม่ได้ ดังนั้นตัวเลือกที่โดดเด่นในฐานะผู้บริจาคอวัยวะก็คือคนที่สมองตายไปแล้วนั่นเอง

แต่การใช้ผู้ป่วยสมองตายเป็นผู้บริจาคกลับยุ่งยากกว่าการใช้ศพ การจะบอกว่าศพเป็นเพียงวัตถุไม่ใช่สิ่งมีชีวิตนั้นไม่ใช่เรื่องยากเย็นนักในเมื่อความจริงก็เป็นเช่นนั้น แต่การจะบอกว่าคนที่ร่างกายยังมีโอโซนชีพจรยังเต้นอยู่ และบางครั้งประสาททกล้ามเนื้อก็ยังมียปฏิกิริยาตอบสนองแล้วจะบอกว่าสิ่งนั้นเป็นเพียงวัตถุเป็นเรื่องที่ยากยิ่ง หากเทียบกับคนที่หัวใจหยุดเต้น ในบางกรณีเราก็สามารถปั๊มหัวใจให้กลับฟื้นขึ้นมาได้ เป็นเรื่องง่ายที่จะบอกว่าผู้ที่สมองหยุดการทำงานไปแล้วในที่สุดทั้งร่างกายก็ต้องตายไปอยู่ดี แต่การจะทำให้ยอมรับความจริงได้ว่าผู้ป่วยสมองตายคือคนที่ตายไปแล้วนั้น เป็นเรื่องยากเอากการ

ในความเป็นจริง มีบางคนเกิดข้อข้องใจว่า คำว่า “สมองตาย” อาจเป็นแค่แนวคิดที่พวกแพทย์อุปโลกน์กันขึ้นมาเองด้วยซ้ำ เพียงเพื่อจะเบะป้าย “เสียชีวิตแล้ว” ให้แก่ผู้ที่มีอาการอยู่ในขั้นลึกผีลูกคน เพียงเพราะปรารถนาจะได้อวัยวะไปปลูกถ่ายเท่านั้น

และวิทยาการที่ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้ ก็คือการปลูกถ่ายอวัยวะจากสิ่งมีชีวิตต่างสายพันธุ์ ซึ่งก็คือการใช้อวัยวะจากสัตว์เพื่อปลูกถ่ายให้แก่มนุษย์นั่นเอง

จะว่าไปแล้ว ประวัติศาสตร์ของการปลูกถ่ายอวัยวะข้ามสายพันธุ์ก็ใช้ว่า จะตื่นเขิน การผ่าตัดปลูกถ่ายตับให้แก่มนุษย์ครั้งแรกในประวัติศาสตร์ เป็นการปลูกถ่ายอวัยวะข้ามสายพันธุ์ โดยการใช้ตับของแพะและสุกรปลูกถ่าย ให้แก่มนุษย์ แต่การผ่าตัดเหล่านั้นก็ทำให้เกิดปฏิกิริยาต่อต้านอย่างรุนแรง จนเซลล์ตายไปในเวลาไม่นาน และเรื่องที่เป็นหัวข้อถกเถียงกันอยู่ในปัจจุบัน ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ตื่นๆ เพียงว่าทำไมจึงไม่ใช่ยากดภูมิคุ้มกัน

แล้วระบบภูมิคุ้มกันแยกแยะสิ่งแปลกปลอมที่ล่องล้าเข้ามาในร่างกาย ได้อย่างไร ในความเป็นจริง ที่เซลล์นั้นมีการทำเครื่องหมายติดไว้อยู่ เรียกว่า แอนติเจนทดสอบความเข้ากันได้ของโครงสร้างเนื้อเยื่อ (MHC) ซึ่งในกรณีของ เซลล์มนุษย์จะเรียกว่า ฮิวแมน ลูโคไซต์ แอนติเจน (แอนติเจนเม็ดเลือดขาว ของมนุษย์ - HLA) และในทำนองเดียวกับเลือดที่แบ่งออกได้เป็นกรุ๊ปต่างๆ แอนติเจนเม็ดเลือดขาว (HLA) ก็มีรูปแบบกรุ๊ปของตัวเองเช่นกัน อีกทั้ง ไม่ได้เป็นรูปแบบง่ายๆ อย่างกรุ๊ปเลือด A B O

เริ่มแรก แอนติเจนกรุ๊ป HLA-A แบ่งออกได้เป็น 24 แบบ ส่วนแอนติเจน กรุ๊ป HLA-B มีถึง 50 แบบ และหากคำนวณง่ายๆ โดยนับเฉพาะกรุ๊ป A กับกรุ๊ป B โอกาสที่แอนติเจนจะตรงกันก็มีเพียงหนึ่งในหนึ่งพันสองร้อยส่วน ยิ่งไปกว่านั้น แอนติเจน HLA นอกจากจะแยกเป็นกรุ๊ป A และ B แล้ว ยังมี กรุ๊ป C, D, DR, DQ และ DP เพิ่มมาอีกต่างหาก โอกาสที่คนแปลกหน้า จะบังเอิญมีแอนติเจนที่เข้ากันได้ นั้น จึงมีเพียงแค่หนึ่งในหลายสิบล้านส่วน เท่านั้น และแม้แอนติเจน HLA จะไม่เข้ากัน แต่ก็จำเป็นต้องผ่าตัดปลูกถ่าย อวัยวะอยู่ดี ในอุดมคติ การให้ปัจจัยทั้งหมดเข้ากันได้ย่อมเป็นสิ่ง ที่พึงประสงค์ แต่ตราที่ผู้รับอวัยวะและผู้บริจาคไม่ใช่คู่แฝดที่เกิดจากไข่ ใบเดียวกัน ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ดังนั้นแม้จะเป็นการปลูกถ่ายอวัยวะ จากพี่น้องท้องเดียวกัน ก็จำเป็นจะต้องใช้ยากดภูมิคุ้มกันอยู่ดี

อย่างไรก็ดี ระบบภูมิคุ้มกันที่ดูราวกับไร้ช่องโหว่ก็ยังมีรูรั่วอยู่ คือ

ถ้าแอนติเจน HLA ของเซลล์มีรูปแบบที่เข้ากัน ทั้งที่เป็นเซลล์จากคนอื่น ระบบภูมิคุ้มกันก็จะแยกแยะจากเซลล์ของตัวเองไม่ออกและจะไม่มีการเข้าโจมตี แม้ส่วนอื่นๆ ของเซลล์นอกจาก HLA จะแตกต่างกันก็ไม่ใช่ปัญหา ต่อให้เป็นเซลล์ของมนุษย์เผ่าพันธุ์อื่น หรือเป็นเซลล์ของสายพันธุ์อื่น เช่น เซลล์ของสุกร ฯลฯ ก็ตาม

ปัจจุบันปัญหาการปลูกถ่ายอวัยวะจากคนไข้สมองตายหรือจากคนที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นกลายเป็นเรื่องราวในอดีตไปแล้ว เพราะการปลูกถ่ายอวัยวะจากสัตว์กลายเป็นเรื่องปกติ อย่างไรก็ตาม แม้อวัยวะจากสัตว์ที่ใกล้เคียงกับมนุษย์ที่สุดจะเป็นที่พึงประสงค์ แต่ในความเป็นจริง น้อยครั้งที่จะมีการปลูกถ่ายอวัยวะจากลิงใหญ่ไร้หาง เพราะการเลี้ยงดูสัตว์พวกนี้ทำได้ยาก ทั้งการเพาะพันธุ์ก็กินเวลานาน ด้วยเหตุนี้ สุกรจึงถูกเลือกในฐานะสัตว์เลี้ยงใกล้ตัวและมีอัตราส่วนใกล้เคียงกับมนุษย์มากที่สุด

ในกรณีที่พบว่าอวัยวะภายในมีโรคภัย จะมีการเก็บตัวอย่างผิวหนังของผู้ป่วยทันที จากนั้นก็สกัดพันธุกรรมที่ควบคุมแอนติเจน HLA ออกมา หลังจากนั้นนำมาเพาะเซลล์แล้ว ก็จะถูกฉีดเข้าไปผสมในแกนของไข่สุกรที่ผสมแล้ว

ไข่ที่ผสมแล้วของสุกรก็จะถูกโคลนนิ่ง จากนั้นก็นำไปใส่ในมดลูกของสุกรตัวเมีย ลูกสุกรที่เกิดมาจะมีแอนติเจน HLA เดียวกันกับผู้ป่วย ดังนั้น แม้จะเป็นอวัยวะที่นำมาปลูกถ่ายจากสุกรที่เร่งโต แต่ก็แทบจะไม่เกิดปฏิกิริยาต่อต้านจากระบบภูมิคุ้มกันเลย เห็นได้ชัดว่าถึงจะเป็นสิ่งมีชีวิตต่างสายพันธุ์ แต่ระบบภูมิคุ้มกันของผู้ป่วยก็ประเมินแล้วว่าเป็นเซลล์ของตัวเอง

ฉันเองเป็นทั้งตัวทดลอง และเป็นรายแรกที่มีการผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจสุกรประสบความสำเร็จ ด้วยข้อมูลการปลูกถ่ายอวัยวะต่างๆ ที่ได้มา โดยผ่านการรักษาฉัน วิทยาการปลูกถ่ายอวัยวะจากสิ่งมีชีวิตต่างสายพันธุ์

ก็ได้พัฒนาอย่างก้าวกระโดด ซึ่งจะไปแล้ว อวัยวะส่วนใหญ่ในร่างกายของฉันท
แทบทั้งหมดถูกเปลี่ยนถ่ายด้วยอวัยวะของสุกร และบรรดาศักดิ์แพทย์
ก็คงกระหายใคร่อยากได้ข้อมูลของฉันทที่พ่อແຂງຂາວจนแทบดินตาย

“มนุษย์สุกร!”

มีใครบางคนพูดแบบนั้น หรือว่าฉันทจะเหวี่ยงไปเอง

เมื่อสิบปีก่อน ขณะที่เหม่อมองสนามหญ้าโรงเรียนออกไปทางหน้าต่าง
จู่ๆ คำพูดนี้ก็เสียดแทงเข้ามาถึงจิตวิญญาณของฉันทราวกับคมมีด

ฉันทพยายามเหลียวกลับไปมอง แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใดร่างกายจึงไม่ยอม
ขยับ หลังจากเวลาผ่านไปเนิ่นนาน ฉันทจึงค่อยๆ หมุนตัวกลับไปได้ในที่สุด

ไมสิ นั่นอาจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงพริบตาเดียวก็ได้ ฉันทรู้สึกราวกับว่า
เด็กสาวที่อยู่รอบข้างล้วนแต่เคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้าแบบสโลว์โมชั่นไปที่ละ
เฟรมๆ กระนั้นร่างกายของพวกเธอซึ่งฉันทไม่รู้สึกลึกลับถึงสัมผัสแห่งชีวิตได้
แม้แต่เนื้อมัน ยังปลดปล่อยกลิ่นอายของเพศเมียวัยเยาว์ออกมาอย่างไม่หยุดยั้ง

สายตาของฉันทก็คลานขึ้นไปอยู่เหนือใบหน้าของพวกเด็กสาวเหล่านั้น
ไม่ได้ตั้งใจที่จะค้นหาต้นตอที่เปล่งคำพูดน่าสะพรึงเพื่อจะดำหนิตีเตียน
แต่อย่างใด เพราะฉันทไม่ได้อยากจะค้นพบเจ้าของเสียงเสียงนั้น และแม้จะ
ค้นหา แต่ในใจก็ภาวนาขอให้เจ้าของเสียงไม่มีตัวตนอยู่เลยจะดีกว่า

เหล่าเด็กสาวพากันเคลื่อนไหวอย่างเนิบนาบจนดูน่าหลงใหล แต่
ในสายตาของฉันทกลับดูอึดอัดเชื่องช้าจนชวนรำคาญ

พริบตาต่อมา กระแสเวลาก็ค่อยหมุนกลับเป็นปกติอีกครั้ง ในช่วงพริบตา
พวกเธอก็เคลื่อนไหววนเวียนระหว่างกัน สลับตำแหน่งกันไม่หยุดหย่อน
รวดเร็วจนดูไม่ออกไปชั่วอึดใจ

มาถึงตอนนี้ ก็ยังไม่ว่าใครเป็นคนเอ่ยคำนั้นออกมา

แต่กระนั้น เสียงก็ยังดังสะท้อนอยู่ระหว่างสองหูของฉันทไม่หยุด

“มนุษย์สุกร!”

ข้างเป็นคำพูดที่น่ารังเกียจอะไรเช่นนี้ ถ้าจะประเคนคำพูดแบบนี้ใส่กัน
แล้วละก็ เรียกกันตรงๆ ว่า “อึหมู” ยังจะดีกว่า คำว่า “มนุษย์สุกร” น้ำเสียงนั้น
เชือดเฉือนจนสุดจะทน

“เมื่อไหร่ใครเป็นคนพูดนะ” ฉันบ่นร่ายยิ้มบิดเบี้ยวให้

การเคลื่อนไหวของทุกคนหยุดชะงัก สายตาแหลมคมนับไม่ถ้วนทิ่มแทง
ร่างปุะของฉัน

“เป็นอะไรไปเหรอ ยูกะ” ซาโอริที่ยืนอยู่ตรงทางเข้าออกห้องเรียน
ร้องถามมา

“เมื่อไหร่ ฉันได้ยินเสียงนะ” ฉันตอบเบาๆ

“เสียง? ถึงเธอจะบอกว่าได้ยินเสียง แต่ทุกคนเค้าก็กำลังคุยกันอยู่นะ”

ซาโอริทำทางแปลกใจ

“อ้อ ไม่ใช่หยั่งจันนะ หยั่งกับมีใครบางคน... เอ่อ... พูดจาไม่ดีกับฉันนะ”

ฉันตอบด้วยเสียงที่เบาหวิวกว่าเดิม

พวกเด็กสาวในห้องต่างพูดอะไรบางอย่างขณะที่เริ่มเข้ามาล้อมรอบ
ตัวฉัน

“เธอได้ยินจริงๆ นะเหรอ” ซาโอริถาม “ฟังผิดไปหรือเปล่า”

ฉันส่ายหน้า ไม่ตอบ

“นี่ แล้วเธอได้ยินว่ายังไงเหรอ” ยูมิโกะเข้ามาหา “พูดจาไม่ดียังไง”

“พูดเลวร้ายมากเลย” ฉันยกสองมือลูบจากหน้าอกลงไปถึงท้อง “เรื่อง
ร่างกายของฉัน”

“ร่างกาย... หมายถึงการปลุกถ่ายอวัยวะนะเหรอ”

ฉันพยักหน้า

“พูดดังๆ เลยเหรอ”

“อ้อ แต่ไม่ถึงกับตะโกน”

“นี่ มีใครได้ยินบ้าง” ยูมิโกะเหลียวไปมองรอบๆ

พวกสาวๆ ได้แต่มองหน้ากันไปมา

“หูฟาดไปเองหรือเปล่า” ซาโอริถามย้ำ

“ไม่รู้เหมือนกัน” ฉันทยมือปิดหน้า ทรวดตัวลงนั่ง

“แล้วถูกว่ายังไงเธอ” ยูมิโกะถาม

“ ‘มนุษย์สุกร’ ” ฉันทบ

เสียงฮือฮาแผ่ขยายออกไปราวกับวงระลอกคลื่นน้ำ

ลงท้ายก็ไม่ว่าเรื่องจริงเป็นอย่างไร ไม่มีใครแสดงตัวว่าเป็นคนพูด
คำว่า “มนุษย์สุกร” และก็ไม่มีใครได้ยินด้วย ต่อให้ฉันทยืนกรานว่า
ถูกเรียกว่า “มนุษย์สุกร” ฉันทก็ทำอะไรไม่ได้มากกว่านั้น เพียงแต่ดูเหมือน
เรื่องวุ่นวายนั้นจะไปเข้าหูพวกครูอาจารย์ ในช่วงโมงโฮมรูมของวันนั้นก็เลย
เป็นการสนทนาเรื่องการกลั่นแกล้งรังแกและเรื่องสิทธิมนุษยชนไป

ตั้งแต่วันนั้น คำว่า “มนุษย์สุกร” ก็ได้แทรกซึมเข้าสู่หัวใจของฉันท

ตั้งแต่พ่อตาย ฉันทก็ไม่ให้ใครเข้าไปในห้องนอนของพ่อ

แม้จะเป็นห้องนอน แต่จริงๆ แล้วมันเป็นห้องสมุดด้วย มีเอกสารและ
ข้อมูลต่างๆ เกือบไปหมด ราวกับเป็นส่วนต่อขยายของห้องวิจัย หลายเดือน
ก่อนที่พ่อจะเสียชีวิต พ่อเอาของพวกนั้นใส่ลังกระดาษหลายต่อหลายกล่อง
ขนกลับมาจากมหาวิทยาลัยและโรงพยาบาล

ของเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นสมุดบันทึกการทดลอง แต่ก็มีจำนวนมาก
ที่เป็นแผ่นดิสก์เก็บไฟล์ข้อความหรือแผนภาพ รวมถึงม้วนวิดีโอบันทึกภาพ
การผ่าตัดหรือการทดลอง ทันทีที่พ่อตาย ก็มีหลายองค์กรเรียกร้องข้อมูล
เหล่านั้น แต่ฉันทปฏิเสธไปทุกราย

หรือว่าพ่อจะรู้วันตายของตัวเอง ถ้าเช่นนั้น พ่อคงไม่อยากให้คนอื่น
ได้เห็นข้อมูลมหาศาลเหล่านี้กระมัง หรือว่าความลับบางอย่างของพ่อ

ทุกช่อนอยู่ในของพวกนี้ ถ้าเช่นนั้น ฉันก็ควรทำตามความประสงค์ของพ่อ โดยไม่เผยแพร่เอกสารและข้อมูลเหล่านี้

ฉันคิดเช่นนั้น และใส่กุญแจล็อกห้องของพ่อทิ้งเอาไว้เช่นนั้น

ในที่สุดเวลาหนึ่งปีก็ผ่านไป วันหนึ่ง เมื่อจิตใจฉันค่อยๆ สงบลง จู่ๆ ฉันก็เกิดอยากจัดระเบียบเอกสารต่างๆ ของพ่อขึ้นมา แน่แน่นอนว่าฉัน ไม่ได้มีความรอบรู้ใดๆ เกี่ยวกับเรื่องทางการแพทย์ และไม่ได้เข้าใจการวิจัยของพ่อด้วย แม้จะยังไม่รู้ว่าคนไม่รู้เรื่องอย่างฉันจะทำอะไรได้แค่ไหน แต่คิดว่าหากทำแบบนั้นก็อาจช่วยชดเชยการมีปฏิสัมพันธ์กับพ่อได้บ้าง

ในช่วงเวลาหนึ่งปี ห้องที่ไม่มีอากาศถ่ายเท ไม่มีฝุ่น เชื้อรา หรือใยแมงมุมจับเลยแม้แต่หย่อม กลับปกคลุมไปด้วยคราบเปื้อนเหนียวๆ สีขาว แม้ม่านหน้าต่างจะรูดปิดอยู่ แต่ในห้องก็ดูราวกับเรืองแสงสลัวๆ ลังกระดาศยังอยู่ในสภาพพลิกคว่ำเคঁเก้ เอกสารภายในถูกเทออกมาเกลื่อนกลาดเท่าที่ฉันเห็น ที่หน้าปากของสมุดบันทึก ที่แผ่นดิสก์ หรือขลากของม้วนวิดีโอไม่ได้เขียนวันที่เอาไว้ แต่เขียนไว้เพียงแค่หัวเรื่อง อาทิ “A-3b” บ้าง “ยูกะ-a ω ” บ้าง คงยากที่จะแยกแยะเนื้อหาได้

ฉันสุมหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาเล่มหนึ่ง หย่อนกันลงนั่งตรงเก้าอี้หน้าโต๊ะที่พ่อเคยใช้ บนเก้าอี้และโต๊ะมีฝุ่นจับหนาเตอะ แต่ฉันไม่ใส่ใจว่าเสื้อผ้าหรือกระโปรงจะเประเปื้อน ใช้แขนเสื้อเช็ดผิวหน้าโต๊ะ แล้ววางสมุดบันทึกออก

วันที่ 15 มีนาคม ปลุภาพถ่ายไต ผู้บริจาค Y-III...

จู่ๆ ถ้อยคำเหล่านี้ก็ลอยเข้ามาในสายตา คงจะเกี่ยวข้องกับฉันนะและการผ่าตัดปลูกถ่ายไตทำกันในฤดูใบไม้ผลิตอนฉันอายุสิบขวบ ถัดจากข้อความที่บันทึกไว้ก็มีคำศัพท์หรือสัญลักษณ์ที่ไม่รู้ความหมายเขียนต่อเนื่องกันไว้หลายหน้า

ผู้บริจาคคงจะหมายถึงสุกรที่ถูกควักไตออกมาอย่างแน่นอน ส่วน Y-III เป็นชื่อของสุกรตัวนั้น หรือว่าจะเป็นการที่แสดงสภาวะก็ไมรู้เหมือนกัน

แต่การตั้งชื่อที่จัดซื้อตัวอย่าง Y-III ให้ ก็สมที่เป็นพ่ออยู่หรือก

เมื่อพลิกดูหน้าอื่นๆ ต่อไป ฉันก็พบกับรหัส V-No.6a คำว่า V-No. น่าจะ
ย่อมาจากวิดีโอ นัมเบอร์ ฉันเลยรื้อกองเอกสารพลาถค้นหาวิดีโอว่ามัน
จนแล้วจนรอดก็ยังหาวิดีโอชื่อ V-No.6a ไม่พบ เจอวิดีโอที่แปะป้ายว่า
A-6 เท่านั้น

ในห้องของพ่อไม่มีเครื่องเล่นวิดีโอ ฉันเลยเอาม้วนวิดีโอมาที่ห้อง
ของตัวเองซึ่งมีเครื่องเล่นอยู่

พอกดปุ่มเล่น จู่ๆ วิดีโอก็เริ่มเล่นภาพพรำมัว พร้อมกับเสียงบรรยาย
ที่มีเสียงรบกวนซๆ แทกร เป็นเสียงของพ่อ ในภาพมีหมอหลายคนในชุด
ผ่าตัดยืนอยู่ มีพ่อรวมอยู่ด้วย ดูเหมือนเสียงบรรยายจะไม่ได้ถูกบันทึกพร้อมกับ
การบันทึกภาพ แต่เป็นการอัดเสียงทับเข้าไปภายหลัง

จู่ๆ ภาพในหน้าจอก็แยกเป็นสองส่วน ที่ใจกลางของจอภาพแต่ละด้าน
ที่แยกออกมาปรากฏภาพเตี้ยงผ่าตัด ด้านหนึ่งมีเด็กหญิงคนหนึ่งนอนอยู่
บนเตียง ส่วนอีกด้านมีลูกสุกรนอนอยู่ แม้จะมองเห็นหน้าเด็กผู้หญิงไม่ชัดเจน
แต่ดูจากรอยแผลเป็นสีแดงคล้ายรูปร่างคล้ายๆ หัวปลาลบในไหล่ขวา ก็รู้ว่า
เป็นฉันนั่นเอง

การผ่าตัดผู้บริจาคและผู้รับบริจาคเริ่มขึ้นแทบจะพร้อมกัน

ปากของฉันนั้นผ่าตัดกันอย่างละมุนละไมโดยมีพ่อคอยควบคุมดูแล
โดยตรง ในทางตรงกันข้าม การผ่าตัดลูกสุกรมอบหมายให้แพทย์อายุน้อย
ซึ่งดำเนินการไปอย่างค่อนข้างจะลวกๆ ระหว่างผ่าเปิดท้องดู เหมือนจะพลาด
ไปตัดเอาเส้นโลหิตใหญ่เข้า เลือดสดๆ เลยทะลักออกมาลงไปหมด

ในที่สุดเมื่อไตสองชิ้นถูกควักออกมาจากลูกสุกร ร่างก็ถูกปล่อยทิ้งไว้
แบบนั้นโดยไม่มีการเย็บปิดปากแผล แล้วภาพปากของลูกสุกรก็ดับไป
หน้าจอปากของฉันขยายใหญ่ขึ้นมาเต็มจอ

หลังจากผู้ที่รับผิดชอบผ่าตัดสุกรจัดการกับไตที่เพิ่งจะถูกควักออกมาเสร็จ

ก็เอามาใส่ในภาชนะโลหะแล้วก็นำมายังเตียงผ่าตัดของฉัน

พอรับเอาไตมาโดยไม่พูดไม่จา หลังจากหันไปสั่งผู้ช่วยสองสามคำ ก็เริ่มการผ่าตัดปลูกถ่ายทันที

พอได้เห็นภาพภายในร่างกายของตัวเอง ความรู้สึกคลื่นไส้ก็ประดัง ขึ้นมาไม่หยุดหย่อน แต่ฉันก็กัดฟันทน ดูวิดีโอต่อไป

ในที่สุด เมื่อแน่ใจว่ามีปัสสาวะออกมาจากท่อปัสสาวะแล้ว พ่อก็ผละ จากเตียงผ่าตัด ท่าทางจะฝากให้พวกหมอหนุ่มๆ รับหน้าที่เย็บแผลให้แทน

ดูเหมือนรอยแผลเย็บหน่วยๆ ที่ติดอยู่กับร่างของฉันจะไม่ใช้ความผิด ของพ่อคนเดียว แต่อย่างน้อยถ้าพ่อได้ดูร่างกายของฉันสักหน่อย เขาก็น่าจะ เห็นได้ชัดว่าฝีมือของพวกหมอหนุ่มๆ นั้นกระຈокแค่ไหน พ่อคงจะไม่ได้คำนึง ถึงรอยแผลเป็นของฉันเลยกระมัง

ลูกสูรตัวนั้นไม่ได้โผล่มาให้เห็นอีกเลย หากปล่อยไว้ในสภาพนั้นมันคง จะไม่ได้มีชีวิตยืนยาวนักหรอก ส่วนเดียวในร่างของลูกสูรตัวนั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็คือไตคู่หนึ่ง—ไมลี มีเพียงไตคู่นี้เท่านั้น

ฉันยกมือขึ้นทาบทาที่รอยแผลผ่าตัด

วิดีโอนั้นจบลงอย่างห้วนๆ เช่นเดียวกับตอนที่เริ่มต้น

“จะรังเกียจการผ่าตัดไม่ได้นา” พ่อพยายามกล่อมฉันในห้องผ่าตัด “ทั้งปอดทั้งหัวใจของลูกอ่อนแอเต็มทีแล้ว ต่อให้ถนอมแค่ไหนก็อยู่ได้อีก ไม่กี่เดือน ถ้าหัวใจหยุดเต้นละก็ จะไม่มีทางมีชีวิตต่อไปได้หรอก”

“ไม่ค่ะ อย่าเอาเนื้อหมูมาใส่ตัวหนูยิ่งกว่านี้เลยนะ พ่อ” ฉันวิงวอน น้ำตาไหลพราก

“ไม่ได้” พ่อส่ายหน้า “ไม่ว่าจะในฐานะพ่อหรือในฐานะหมอ ก็จะต้อง ให้อุจรับการผ่าตัดให้ได้ นอกจากนี้ พ่อไม่เข้าใจเลยว่าทำไมลูกถึงได้เกลียด การผ่าตัดปลูกถ่ายถึงขนาดนั้น”

“ก็มันคือหมูไง! หนูถูกเรียกที่โรงเรียนว่า ‘มนุษย์สุกร’ เลยนะ!”

“ ‘มนุษย์สุกร’ ” พ่อขมวดคิ้วนิดหนึ่ง “เอาเถอะ ใครอยากจะพูดก็ปล่อยให้เขาพูดไป การปลูกถ่ายอวัยวะนะมันก็เหมือนกับการอุดฟันหรือใส่คอนแทกต์เลนส์นั่นแหละ ไม่มีใครเขาสนใจหรอกว่าฟันปลอมหรือคอนแทกต์เลนส์จะทำมาจากอะไร อันที่จริงเวลาที่กระจกตาเป็นแผล บางครั้งก็มีการใช้เลนส์ตาที่ทำมาจากเนื้อเยื่อของหนู ถึงอย่างนั้น คนที่ใช้คอนแทกต์เลนส์แบบนั้นก็ได้กลายเป็นหมูไปเสียหน่อย”

“ก็การปลูกถ่ายมันต้องใส่เข้าไปในร่างกายไง เลือดหมูกับเลือดของหนู เนื้อหมูกับเนื้อของหนูมันจะต้องผสมกันไง!” ฉันท้าความ ไม่ใส่ใจต่อคำถามที่โหลย้อย

“เนื้อเยื่อของหมูกับเนื้อเยื่อของคนนะมันไม่ได้ต่างกันขนาดนั้นหรอกนะที่สำคัญ คนส่วนใหญ่ในโลกนี้ก็กินเนื้อหมูกันไม่ใช่หรือไง ต่อให้คนที่ตำลึงว่า ‘มนุษย์สุกร’ ก็เถอะ เลือดและเนื้อของเจ้านั้นก็ถูกสร้างขึ้นมาจากซากหมูเหมือนกัน”

“การกินกับการปลูกถ่ายนะมันเหมือนกันซะเมื่อไหร่ ก็เอามาจากหมูที่ยังเป็นๆ อยู่ไม่ใช่หรือคะพ่อ”

“ก็ใช่ะสิ ถ้าหัวใจหยุดเต้นไปแล้ว อัตราความสำเร็จก็จะลดลงอย่างฮวบฮาบ ถ้าเป็นไต เลนส์ตา หรือกระดูก จะเอามาจากซากหมูก็ไม่ค่อยเป็นปัญหา แต่หัวใจ ปอด หรือตับนะ จะทำแบบนั้นไม่ได้หรอกนะ”

“ไม่เอา! ไม่เอานะ!” ฉันยังคงยืนกราน “พ่อโกหก จริงๆ แล้วไม่จำเป็นต้องผ่าตัดหยั่งงั้นเสียหน่อย! พ่อแค่อยากได้ข้อมูลการปลูกถ่ายเท่านั้นแหละ!”

สีหน้าของพ่อเปลี่ยนไป

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอกนะ ลูกนะเป็นโรคภัยตั้งแต่เกิดแล้ว ก็เพราะแบบนี้แหละ พ่อถึงได้พยายามค้นคว้าวิธีปลูกถ่ายอวัยวะข้ามสายพันธุ์เพื่อช่วยลูกไม่ใช่หรือไง”

ฉันยังคงร้องไห้พิริพีไรต่อไปโดยไม่ยอมมองหน้าพ่อ พ่อถอนใจอย่างเอือมระอา พยายามอย่างเก้ๆ กังๆ ที่จะปลอบอารมณ์ฉันอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วในที่สุดก็ถอดใจ กำลังจะออกจากห้องผู้ป่วยไป

“เดี๋ยวก่อนคะ พ่อ” ฉันสะอึกสะอื้น “หนูมีเรื่องหนึ่งอยากจะถาม”

“อะไรี บอมาสิ” พ่อปั่นน้ำเสียงอย่างสุดความสามารถให้ฟังอ่อนโยน

“แม่ของหนู จริงๆ แล้วเป็นใครกัน”

“อู๋ๆ ถามอะไรแบบนั้นเล่า” สายตาของพ่อหลุกหลิก “ก็รู้อยู่แล้ว ไม่ใช่หรอก ว่าแม่เสียไปตอนที่คลอดลูกออกมาอะ”

“เรื่องนั้นนะ พ่อเล่ากรอกหนูมาตลอด แต่หนูไม่เชื่อหรอก ไม่แปลกไปหน่อยหรือไงที่บ้านเราไม่มีรูปถ่ายครอบครัวเลยแม้แต่รูปเดียว ถ้าเป็นครอบครัวทั่วๆ ไป ถึงจะไม่มีรูปถ่ายเป็นอัลบั้มก็เถอะ แต่อย่างน้อยก็ต้องมีรูปถ่ายบ้างสักสี่ห้ารูป” น้ำเสียงฉันเปลี่ยนเป็นซักไซ้ “แล้วทำไมถึงไม่มีรูปถ่ายของแม่ล่ะ”

“บางครอบครัวเขาก็ไม่ชอบถ่ายรูปนะ”

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ หนูยังไม่เคยพบญาติฝ่ายแม่เลยแม้แต่คนเดียว แล้วก็ไม่รู้จักชื่อ ไม่รู้ที่อยู่พ่อแม่ของแม่ด้วย”

“คนเราต่างก็มีปมปัญหาของตัวเองทั้งนั้นแหละ”

ฉันดึงลิ้นซักไซ้ ออก ดึงของข้างในออกมา

“สำเนาทะเบียนบ้านไง”

“อู๋ๆ ทำไม่ถึงได้มีของแบบนี้...” พ่อเบิกตากว้าง

“ก่อนหน้านี้เรื่องทั้งหมดที่ต้องใช้ทะเบียนบ้าน พ่อเป็นคนดำเนินการเองทั้งหมด คงจะคิดว่าหนูไม่รู้ละสิ ... ในทะเบียนบ้านของหนูมีแต่ชื่อพ่อเท่านั้น ในช่องของแม่กลบว่าง นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ แม่เป็นอะไรไปหรือคะ”

หลังจากจ้องดูสำเนาทะเบียนบ้านอยู่ครู่หนึ่ง พ่อก็ส่ายหน้าอย่างเศร้าๆ หย่อนตัวลงนั่งหน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งอยู่ที่มุมห้อง

“ยูกะ ขอพ่อใช้ได้นี้น้อยได้ไหม”

ฉันลืมนี่จะตอบอย่างไรดี แต่พ่อก็เปิดสวิตช์คอมพิวเตอร์โดยไม่รอคำตอบ เชื่อมต่อเข้ากับคอมพิวเตอร์ที่ไหนสักแห่งอย่างคล่องมือ

“ดูซะสิ นี่แหละแม่”

มีตารางปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

ตรงหัวข้อในตารางแต่ละช่องมีคำต่างๆ อาทิ ส่วนสูง น้ำหนัก รูปร่าง ประวัติการศึกษา ระดับไอคิว ความถนัด ฯลฯ กำกับไว้

“อะไรคะเนี่ย ที่ว่านี่คือแม่นะหมายความว่าไงคะ” ฉันสับสนไปหมด

“ก็ยูกะถามเองไม่ใช่เหรอ ‘แม่ของหนูคือใคร’ แต่พ่อเองก็ไมรู้เหมือนกัน ที่เขียนอยู่ในนี้ก็เรื่องทั้งหมดของแม่เท่าที่พ่อรู้ล่ะ”

“หนูไม่เข้าใจ... นี่มัน... อย่าบอกนะ! ได้ไง...” ฉันเข้าใจได้แล้ว

“ตอนที่พ่อยังหนุ่มๆ ก็พยายามตั้งอกตั้งใจเรียน” ไม่รู้ว่าเพราะอะไรไบหน้าของพ่อที่ปกติจะไร้ความรู้สึกจึงได้ดูเหมือนมีแววเศร้าๆ ขึ้นมา “เลยไม่มีเวลาหาเมีย แต่พ่อยากมีลูก ก็เลยเก็บเงิน ซื้อมอเตอร์ไซด์ขี่ไปขายไม่ได้ใช้เงินแค่ค่าขี่หรอกนะ แต่ยังต้องว่าจ้างอุ้มบุญด้วย แต่ยูกะเป็นลูกของพ่ออย่างไม่มีผิดพลาดหรอก เพราะใช้สุจิของพ่อ ก็ต้องเป็นลูกของพ่ออย่างแน่นอน”

ฉันรู้สึกสะอิดสะเอียนขึ้นมา

“จันครึ่งหนึ่งของตัวหนูก็ถูกซื้อมานะสิ ซื้อมาด้วยเงินอย่างกับหมากับแมวสินะ แล้วอีกครึ่งหนึ่งก็เป็นสิ่งที่สืบทอดมาจากผู้ชายที่ใช้เงินเพื่อซื้อลูกมานั่นสิ”

“พูดอะไรอย่างนั้น ทั้งการใช้สุจิหรือซื้อไข่ ว่าจ้างอุ้มบุญ มันก็ถูกกฎหมายโดยสมบูรณ์แล้ว ยูกะนะเกิดมาโดยผ่านกรรมวิธีที่ถูกต้อง พ่อผิดเองที่ปิดบังมาจนปานนี้ พ่อขอโทษ แต่ที่ปิดบังก็เพราะคำนี้ถึงยูกะ... ก็มัน... คือว่า... พ่อกลัวว่าลูกรู้แล้วเดี๋ยวจะซอก ...นี่ลูกซอกอยู่หรือเปล่า นี้อ?”

“ฮือ นิดหน่อยค่ะ” ฉันยกมือขึ้นปิดหน้า

“ความจริงพ่ออยากจะรออีกหน่อยแล้วค่อยบอก รอให้ยุกะโตเป็นผู้ใหญ่ แล้วก็หายจากโรคอะไรต่อมิอะไรแล้ว พ่อก็ตั้งใจว่าจะบอกตรงๆ” พ่อยังมีท่าทีลึกลับลึกลน “ไม่เห็นจะเป็นเรื่องที่น่าเสียใจสักหน่อย ในโลกนี้มีพ่อลูกแบบนี้ออกเยอะแยะไป ไช้ไหมล่ะ สิ่งที่เราต้องการก็คือลูกแค่นั้นเอง การจะต้องไปใช้ชีวิตกับคนแปลกหน้าเพื่อให้ได้ลูกนะมันเป็นเรื่องไร้สาระไม่ใช่หรือไง” ดูเหมือนพ่อกำลังพูดกับตัวเองมากกว่าจะคุยกับฉัน “ลูกของเรา เราก็ควรจะมึลสิทธ์ที่จะเลี้ยงดูตามความเชื่อของตัวเอง ไม่ใช่เรื่องที่ใครอื่นจะมาสอดแ่ แถมจะให้เอาเย็นส์ของเราไปผสมกับเย็นส์ที่มีข้อบกพร่องอยู่เพียบนะ แค่คิดก็จะอ้วกแล้ว ทั้งๆ ที่แค่จ่ายเงินก็ได้ไข่ที่มีพันธุกรรมดีๆ แท้ๆ คนเราก็ออยากจะให้เย็นส์ของตัวเองไปผสมกับไข่ที่สมบูรณ์แบบไม่ใช่หรือไง!” พ่อตะเบ็งเสียงแล้วเหมือนจะสะดุ้งได้สติ เพราะเสียงของตัวเอง “อ๊ะ... เอ้อ... ขอโทษนะ ใส่อารมณ์เกินไปหน่อยไม่เป็นไร ไม่จำเป็นต้องกังวล ไม่มีอะไรหรอก ...แต่ว่า พ่อ... พ่อเนะ...” พ่อคอดก กำลังจะออกจากห้องไป

“รอเดี๋ยวกะ!” ทำไมฉันถึงได้พูดแบบนี้ออกไปนะ “ก็ได้ หนูยอมผ่าตัดก็ได้”

จะเพราะท่าทางของพ่อดูน่าสมเพช หรือเพราะฉันระอาใจกับท่าทีของผู้ชายที่แค่จะมีรักกับใครสักคนก็ยังไม่เป็น แต่ยั้งยืนกรานว่าความคิดของตัวเองถูกต้อง ก็ไม่รู้เหมือนกัน

พ่อสะดุ้ง เงยหน้าขึ้น

“แต่ว่า มีข้อแม้อย่างหนึ่ง”

“ข้อแม้ว?” ดวงตาของพ่อปรากฏประกายขึ้น

“ถ้าผ่าตัดจบเมื่อไหร่ คราวหน้าหนูอยากจะให้ผ่าตัดปลูกถ่ายผิวหนังให้ด้วย”

“ผิวหนัง? ตรงไหน ลูกโดนไฟลวกงั้นหรือ?”

“ไม่ใช่ไฟลวกเสียหน่อย คุณสิพ่อ!” ฉันทอดเสื้อกาวนิยันทิ้ง “ตัวหนูนะ มีแต่รอยเย็บเกลื่อนไปทั้งตัว”

“ตกลงว่าลูกกังวลเรื่องรอยแผลผ่าตัดหรืออะไร?” ดูเหมือนพ่อจะแปลกใจ

ฉันแทบไม่อยากเชื่อเลยว่าพ่อจะเป็นคนแบบนี้

“อยากจะทำให้เอาหนึ่งคลุมบนแผลให้หน่อยค่ะ หนูรู้ว่าการจะทำให้แผลเป็นหายไปแล้วก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ทำให้มองไม่ออกจากภายนอกได้ไม่ใช่หรือคะ”

หลังจากที่พ่อจ้องมองผิวกายของฉันราวกับจะหลงใหล ก็ผุดรอยยิ้มประหลาดๆ แล้วพยักหน้า จากนั้นเขาก็ออกจากห้องผู้ป่วยไปโดยไม่พูดไม่จา

เมื่อพ่อเสียชีวิต ฉันถึงกับร้องไห้สะอึกสะอื้น รู้สึกสำนึกผิดอย่างรุนแรงต่อสิ่งที่ตัวเองได้พูดออกไป

การผ่าตัดปลูกถ่ายครั้งแรกของฉัน เกิดขึ้นตอนที่ฉันเพิ่งคลอดออกมาได้แค่สามเดือน เกิดมาได้แค่ไม่นานก็พบว่ามีความผิดปกติ ต่อให้เอาพันธุกรรมของฉันฉีดเข้าไปในไข่สุกรที่ผสมแล้ว การจะผ่าตัดตั้งแต่เนิ่นๆ แบบนั้นมันก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เห็นได้ชัดว่าพ่อดำเนินการไปเรื่อยๆ ตามแผน เอาสุขภาพของตัวเองผสมกับไข่ที่ซื้อมา รอให้ไข่แบ่งตัว แล้วเลือกไข่เพียงใบเดียวจากในนั้นมาฝังในมดลูกของผู้หญิงที่จ้างมาอุ้มบุญให้ ส่วนไข่ที่เหลือก็คงจะต้องเอาไปใช้ในการผสมพันธุกรรมกับสุกรอย่างแน่นอน พ่อบอกว่าซื้อไข่ที่ไม่มีโรคทางพันธุกรรมมา ฉันควรจะเชื่อเรื่องนี้ไหมนะ แต่ในการขายเซลล์สืบพันธุ์ที่มีโรคที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรมนั้น มีกฎว่าจะต้องแจ้งไว้ในใบแสดงลักษณะเฉพาะ และใบแสดงลักษณะเฉพาะนั้นจะต้องตรงกับที่บันทึกไว้โดยกระทรวงสาธารณสุข และสเปกตรัมของพันธุกรรมที่แนบไปกับใบแสดงลักษณะเฉพาะนั้นบางส่วนก็ตรงกับของฉัน จะเรียกว่า

โอกาสที่จะถูกปลอมแปลง หรือเอาไขไปอื่นมาแอบสับเปลี่ยนแทนคงแทบไม่มี ถ้าเช่นนั้น ก็เท่ากับว่าข้อบกพร่องในอวัยวะต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับฉัน ก็ต้องเกิดขึ้นในขั้นตอนของการเป็นตัวอ่อน (เอ็มบริโอ) หรือขณะที่เป็นทารก ในครรภ์นั้นสิ จะมีความเป็นไปได้หรือเปล่าว่่าจะถูกทำให้เกิดขึ้นโดยเจตนา หรือว่าแท้จริงแล้วอวัยวะของฉันอาจไม่มีความบกพร่องอะไรเลยก็เป็นได้

พ่อนำข้อมูลเรื่องการผ่าตัดปลูกถ่ายอวัยวะให้แก่ฉันมาแถลงต่อสื่อ หรือในการประชุมวิชาการแค่เพียงบางส่วนเท่านั้น แต่เรื่องการผ่าตัดส่วนใหญ่แล้วจะถูกปกปิดเป็นความลับ ฉันมาค้นคว้าดูจากเอกสารของพ่อจึงได้รู้ว่ามีการผ่าตัดบ่อยเสียจนบางครั้งแทบจะผ่ากันเดือนละครั้งเลยทีเดียว

การผสมผสานพันธุกรรมมนุษย์เข้ากับเซลล์ของสัตว์ จะอนุญาตให้ทำได้ เฉพาะเพื่อการค้นคว้าหาฟังก์ชันพิเศษบางอย่างเท่านั้น ตัวอย่างที่เข้าข่าย ก็เช่น การผสมยีนส์ที่กำหนดชนิดของ HLA หรือการผสมยีนส์ที่สร้างเอ็นไซม์ หรือฮอร์โมนบางชนิด ฯลฯ

แต่พ่อกลับก้าวข้ามขอบเขตนั้นไปโดยเอายีนส์ของมนุษย์— ซึ่งก็คือฉันเอง ไปผสมกับยีนส์ของสุกร หรือถ้าพูดให้ชัดๆ ก็คือสร้างสุกรรูปร่างประหลาดที่มีอวัยวะซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของมนุษย์ขึ้นมานั่นเอง

อวัยวะที่ถูกปลูกถ่ายให้แก่ฉันนั้น ไม่ได้มีแค่ส่วนที่ซุกซ่อนอยู่ภายในร่างกาย แต่ยังมีสิ่งที่มองเห็นได้จากภายนอกด้วย

หูทั้งหมดของฉัน รวมไปถึงหูชั้นในก็ถูกปลูกถ่ายด้วยเช่นกัน แต่รูปร่างของติ่งหูไม่มีอะไรผิดปกติ พ่อคงคิดว่าถ้าให้หูเป็นสุกรก็คงจะแปลกไปหน่อย กระมัง แต่จะว่าไปแล้ว สุกรที่มีหูเป็นมนุษย์ก็คงใช้ว่าจะรู้สึกดี

นอกจากหูแล้ว แม้แต่ฟัน ลิ้นหรือจมูกก็เป็นของปลูกถ่ายจากสุกร น่าตกใจที่หัวนมและต่อมน้ำนมก็มาจากสุกร เต้านมของสุกรนั้นจะพัฒนาเฉพาะช่วงที่ต้องเลี้ยงลูกเท่านั้น แต่จะหดตัวลงในเวลาอื่น แต่เต้านมของฉันผ่านการพัฒนาไปอยู่ในระดับที่แสดงเพศแล้วเป็นปกติ ถ้าสุกรตัวนั้น

ไม่ได้ถูกใช้ในการปลูกถ่ายอวัยวะแล้วละก็ มันจะให้กำเนิดสุกรที่มีเต้านมของผู้หญิงหรือเปล่านะ หรือว่าเพราะถูกให้ฮอร์โมนของมนุษย์ รูปร่างเต้านมก็อาจกลายเป็นเต้านมของมนุษย์ไปเลยก็ได้กระมัง

อวัยวะต่างๆ ในร่างกายของฉัน ไม่ว่าจะเป็นกระเพาะ ลำไส้ หลอดลม ชีพจร เส้นประสาท กระดูก กล้ามเนื้อ ฯลฯ ต่างก็ฉกฉวยมาจากสุกร ต่อมน้ำลายก็เป็นของสุกร ซึ่งก็เท่ากับว่าฉันดื่มน้ำลายของสุกรอยู่ทั้งวันทั้งคืน ตอนที่พักคำวาร์ยางค์บนและรยางค์ล่างในสมุดบันทึกของพ่อ ฉันแทบไม่เหวี่ยงสายตาตัวเอง เพราะฉันอยากเชื่ออย่างน้อยแสนและซ้าก็ยังเป็นของแท้ๆ ของตัวเอง

แต่ฉันก็พบเห็นเข้าจนได้ ในดิสก์นั้นบันทึกเก็บภาพของลูกสุกรที่มีแขนและขาอ่อนแอปกเปียกที่ดูผิดที่ผิดทางออกออกมาจากลำตัวกลมๆ เอาไว้

“ฉันอาจจะเป็นมนุษย์สุกรก็ได้นะ” ในตอนพักเที่ยง ฉันเอ่ยขึ้นมาลอยๆ กับซาโอริและยูมิโกะที่กินข้าวกล่องอยู่ด้วยกัน

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปหลังจากที่ฉันต้องเข้าโรงพยาบาลไปเพื่อผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจ

ทั้งสองคนแก่งทำเป็นไม่ได้ยิน หยิบตะเกียบส่งอาหารเข้าปากไม่พูดไม่จา ความเงียบผิดปกติเอื่อยไหลเข้ามา เสียงอึกที่กรอบข้าง—เสียงอะอะเจี๋ยจ้าวของเด็กสาวที่เปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจในความสาวของตัวเอง และเสียงฝีเท้าวิ่งวนไปมาแวดล้อมเราสามคนไว้

“นี่ ‘มนุษย์สุกร’ นะ เป็นคำที่ปรากฏอยู่ในประวัติศาสตร์ไซไฟใหม่ ก่อนหน้านั้นเราเคยเรียนกันในคาบวรรณคดีจีนไซไฟใหม่ละ ถ้าฉัน นั่นอาจไม่ใช่คำดำฉันก็ได้นะ แต่แบบไหนก็ไม่ต่างกันหรอก เพราะไม่ว่าจะยังงั้นฉันก็เป็นมนุษย์สุกรอยู่ดี” ฉันพูดต่อโดยไม่สนใจท่าทีของทั้งสองคน

ซาโอริชะงักตะเกียบ ยูมิโกะกลับกินต่ออย่างไม่ครั่นคร้าม แต่ก็คงกินอย่างไร้รสชาติ น่าสงสาร

แน่นอน ฉันเข้าใจดีว่าจุ๋ โดนชวนคุยเรื่องนี้ขึ้นมา ไม่ว่าใครก็ต้อง
อึดอัดกันเป็นธรรมดา แต่ฉันหักห้ามใจไม่ให้พูดไม่ไหว

“ยูกะนะไม่ใช่พระสนมจี้” ยูมิโกะพูดโดยไม่ยอมมองหน้าฉัน “แล้ว
คุณพ่อของยูกะก็ไม่ใช่หลี่วไทเฮาด้วย”

“ทำไมถึงกล้าพูดแบบนี้ล่ะ ยูมิโกะไม่ใช่ฉัน แล้วก็ไม่ใช่พ่อฉัน
เสียหน่อย” ฉันพูดเสียงแข็ง

“ใช่ ฉันไม่ใช่ยูกะ แล้วก็ไม่ใช่คุณพ่อของยูกะด้วย แต่ยูกะเองก็ไม่ใช่
พระสนมจี้เสียหน่อย แล้วก็ยังไม่ใช่หลี่วไทเฮาด้วย ทำไมถึงต้องเอาตัวเอง
ไปเทียบกับมนุษย์สุกรด้วย ฉันไม่เข้าใจเอาเสียเลย” คงกลัวว่าคนรอบข้าง
จะได้ยินเข้า ยูมิโกะจึงได้พูดเบาๆ เหมือนกระซิบ

“ก็เพราะฉันคล้ายกับมนุษย์สุกรนะสิ แน่นอนว่ามีส่วนที่ต่างกันก็จริง
พระสนมจี้จะถูกริบเอาร่างกายภายนอกไปเพื่อเปลี่ยนให้เป็นมนุษย์สุกร
แต่ฉันถูกริบเอากายในร่างกายไปเปลี่ยนให้เป็นมนุษย์สุกรไง”

“ยูกะนะไม่ได้ถูกริบกายในร่างกายเสียหน่อย” ในที่สุดยูมิโกะ
ก็เงยหน้าขึ้นมา “แต่ถูกเปลี่ยนอวัยวะใหม่แทนอวัยวะที่เสื่อมไปต่างหาก
เรื่องแบบนี้ล่ะ สมัยนี้มันเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ก็แค่การผ่าตัดของยูกะ
ทำกันในช่วงเริ่มแรกเท่านั้นเองไม่ใช่เหรอ”

“นั่นนะสิ ไม่นานมานี้คุณป้าของฉันก็ได้รับการปลูกถ่ายไตใหม่”
ซาโอริตัวสั่นเทา เพิ่งจะเอ่ยปากออกมาได้ “เรื่องแบบนี้ล่ะ มันก็เรื่อง
ธรรมดาๆ”

“ร่างกายแข็งแรงขึ้นทั้งที่ก็น่าจะสำนึกขอบคุณคุณพ่อเสียหน่อย
แต่กลับเอาตัวเองไปเทียบกับมนุษย์สุกร แบบนี้ไม่ถือว่าใจร้ายกับคุณพ่อ
ไปหน่อยเหรอ” ดูเหมือนยูมิโกะค่อนข้างจะโกรธ

“เปล่านะ” ฉันร้อนใจที่ตัวเองไม่อาจสื่อสิ่งที่ตัวเองคิดออกไปได้อย่าง
ที่ต้องการ “ไม่ใช่หยั่งงั้นเสียหน่อย มันมีอะไรที่ผิดแปลกออกไป ฉันนะ

ไม่ได้ได้รับการปลูกถ่ายอวัยวะอย่างคุณป้าของซาโอริหรอกนะ ฉันนะเป็น
ตัวทดลองการผ่าตัดปลูกถ่ายอวัยวะต่างหากเล่า”

“ก็แล้วมันยังงั้นละ” เสียงของยูมิโกะซึกจะดังขึ้นเรื่อย ๆ “สมัยที่พวกเรา
ยังเป็นเด็กทารกกันอยู่นะ แทบะจะไม่มีประเทศไหนในโลกเลยที่ผ่าตัดปลูกถ่าย
อวัยวะสำเร็จ แต่ถ้าลูกสาวป่วยหนักจนนั้นเป็นทางเลือกเดียวละก็ คนเป็นพ่อ
ก็ต้องลองเดิมพันดูไม่ใช่หรือไง แน่่อนว่าเราปฏิเสธไม่ได้ว่าบันทึกการ
ผ่าตัดนั้นถูกใช้ในฐานะข้อมูลอันมีค่า ผลสุดท้ายเลยอาจจะดูเหมือนกับ
การทดลองไปก็จริง แต่ถ้ารักษาโรคหายได้มันก็โอเคแล้วไม่ใช่หรือไง”

“ก่อนหน้านี้แทบะจะไม่มีการปลูกถ่ายหัวใจกันเลย แต่จากนี้ไป
ก็สามารถทำกันได้สบายๆ แล้วไม่ใช่หรือ ก็เพราะคุณพ่อของยูกะนะแหละ”
ซาโอริช่วยสนับสนุนคำพูดของยูมิโกะ

“ในตัวฉันนะ แทบะจะไม่มีส่วนที่เป็นฉันเองเหลืออยู่เลยนะ” ลมหายใจ
ของฉันซึกจะระส่ำระสาย

“หมายความว่าไง พุดอะไรของเธอนะ” ยูมิโกะถาม

“พระสนมฉินะถูกหลั้วไทเฮาริบเอาทั้งแขน ขา ตา หู แล้วก็คำพูด
แต่ฉันนะถูกริบเอาไปสารพัดยิ่งกว่านั้นเสียอีกนะ ทั้งตับ ไต หัวใจ ปอด
ตับอ่อน...”

“แต่ไอ้ของพวกนั้นมันก็เสื่อมหมดแล้วนี่ ขึ้นป्लอยไว้เธอก็คงจะตาย!”
เสียงยูมิโกะเกือบๆ จะเป็นตวาด

“แต่ทั้งพระสนมฉิน ทั้งฉันก็ไม่ตาย สิ่งที่พระสนมฉินถูกริบเอาไปมีแต่
สิ่งสำคัญเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในฐานะมนุษย์เท่านั้น แต่ไม่ได้ส่งผลต่อ
การดำรงชีวิตไว้โดยตรง แต่สิ่งที่ฉันถูกยึดเอาไปมันเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการ
ดำรงชีวิต แต่ถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นสุกรเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้”

“สิ่งที่พระสนมฉินถูกริบไปนะไม่ใช่แค่ส่วนหนึ่งของร่างกายเท่านั้นหรอกนะ”
ดูเหมือนยูมิโกะจะเลิกใส่ใจกับการระวังสายตาคนรอบข้างไปแล้ว “แต่ด้วย

การถูกเรียกว่า ‘มนุษย์สุกร’ พระสนมก็ถูกริบกระทั่งศักดิ์ศรีของมนุษย์ไปด้วย คนละประเด็นกับเธอเลย!”

“ใช่เธอ” ฉันท้าตาไหลพราก “ถ้าแค่ถูกริบเอาร่างกายส่วนหนึ่งไปแล้วกลายเป็นมนุษย์สุกรได้ละก็ ทำไมเธอถึงกล้าพูดว่าการริบเอาร่างกายของมนุษย์ออกไป แล้วเอาร่างกายของหมูมาแทนที่ให้อะไรเรียกว่ามนุษย์สุกรไม่ได้กันล่ะ”

แม้จะถูกบกรวนด้วยความทรงจำในอดีตที่แวบเข้ามาในหัวอยู่เรื่อยๆ แต่ฉันก็ยังตั้งหน้าตั้งตาค้นเอกสารของพ่อต่อไป ขณะที่ถูกกดดันด้วยเอกสารปริมาณมหาศาล ฉันก็ยังอดคิดไม่ได้ว่ามนุษย์นั้นคืออะไรกันนะ มันไม่ใช่ความมกัลดกัลุ่มในเชิงปรัชญาว่าอะไรคือเหตุผลในการดำรงอยู่ของมนุษย์ แต่เป็นสิ่งที่เบื้อนรูปธรรมมากกว่านั้น นั่นคือฉันอยากรู้ถึงคำจำกัดความของการเป็นมนุษย์ ว่าจะต้องผ่านเงื่อนไขแบบไหนจึงจะเรียกว่าเป็นมนุษย์

มนุษย์จะมีสิทธิมนุษยชน แต่จะมีแนวคิดที่รับรองสิทธิมนุษยชนให้แก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากมนุษย์บ้างไหมนะ ปัจจุบันแม้จะเช่นมาสิ่งอื่นที่ไม่ใช่มนุษย์ ก็ไม่ถูกกล่าวโทษฐานฆาตกรรม อย่างมากก็เป็นคดีทำลายทรัพย์สินเท่านั้น และในระหว่างสองกรณีนี้ มันจะต้องมีความผิดแผกแตกต่างกันอยู่

หากไม่นับเอาสิ่งมีชีวิตที่ยังไม่มีการพิสูจน์ยืนยันอย่างมนุษย์หิมะ หรือบิ๊กฟุตแล้ว ในโลกธรรมชาตินั้นยังไม่มีกรณีค้นพบสิ่งมีชีวิตอื่นใดที่อาจมองพลัดว่าเป็นมนุษย์ แต่ในปัจจุบันวิศวะพันธุกรรมได้พัฒนาไปเกินกว่าปกติ ตัวอย่างเช่นพ่อของฉัน ที่แม้จะมีกฎหมายห้ามไว้ แต่ก็ยังเอายีนส์ของมนุษย์ไปผสมผสานกับของสุกร และได้ค้นพบลักษณะพันธุกรรมหลายๆ อย่างที่มีจำเพาะในมนุษย์เท่านั้น

หากเราจะจำกัดความการเป็นมนุษย์ว่า “เป็นสิ่งที่มัลักษณะเฉพาะทางพันธุกรรม และสามารถจะระบุลักษณะเด่นทางชีววิทยาได้” ก็จะเป็นไปได้ว่า ภายในตัวของสุกรประหลาดที่พ่อสร้างขึ้นมาอาจมีมนุษย์อยู่

แต่แนวคิดนี้ก็อาจโต้แย้งได้อยู่

โครโมโซมซึ่งเป็นการรวมตัวกันของยีนส์ประกอบกันเข้าเป็นสิ่งที่เรียกว่าจีโนม ต่อให้นำยีนส์ของมนุษย์ผสมผสานเข้าไปเท่าไรก็ตาม แต่ตัวต้นก็คือจีโนมของสุกรอยู่ดี การจะระบุว่าเป็นมนุษย์หรือเปล่านั้นไม่ได้ตัดสินด้วยการมีอยู่หรือไม่มีอยู่ของยีนส์มนุษย์ แต่จะต้องตัดสินกันด้วยภาพรวมของจีโนม

พูดด้วยปากอาจจะฟังดูง่าย แต่การตัดสินด้วยภาพรวมของจีโนมนั้นทำได้จริงหรือ สมมติว่า หากเอายีนส์มนุษย์ส่วนหนึ่งไปผสมผสานเข้ากับสุกรก็ให้ถือว่าเป็นสุกร และในทางกลับกัน ถ้าเอายีนส์ของสุกรไปผสมเข้ากับมนุษย์ก็ให้ถือว่าเป็นมนุษย์ แต่ถ้าเป็นการผสมผสานระหว่างยีนส์ของมนุษย์และสุกรอย่างละครึ่งล่ะ จะตัดสินอย่างไร

และต่อให้ทำแบบนั้น ในขั้นตอนของการสืบพันธุ์ก็จะเกิดปัญหาร้ายแรงขึ้น จนอาจเป็นสิ่งที่ชีวิตไม่ได้เสียดูด้วยซ้ำ แต่มนุษย์และสุกรต่างก็เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม และยีนส์ส่วนใหญ่ก็มีจุดร่วมกัน ในอนาคตหากเราสามารถลงในรายละเอียดในการตัดต่อพันธุกรรมได้ ก็ไม่อาจปฏิเสธความเป็นไปได้ที่จะสร้างสัตว์ซึ่งมีลักษณะพิเศษทั้งของมนุษย์และสุกรขึ้นมา ถ้าเช่นนั้นสิ่งมีชีวิตนั้นควรจะเป็นมนุษย์หรือสุกรกันแน่

อาจมีความเห็นที่ว่า ถ้าเช่นนั้นก็ออกกฎหมายสั่งห้ามเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเช่นนั้นขึ้นมาสิ แต่นั่นก็ไม่ใช่การแก้ปัญหาโดยแท้จริง แม้กฎหมายจะควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้ในระดับหนึ่ง แต่เชื่อว่าสมบูรณพร้อม หากมีความเป็นไปได้ในเชิงเทคโนโลยีแล้วละก็ จะต้องมีการที่เห็นสักแห่งลงมือกระทำอย่างแน่นอน และเมื่อสิ่งมีชีวิตเช่นนั้นถือกำเนิดขึ้นมา สุดท้ายก็จะต้องมีการตัดสินความเป็นมนุษย์อยู่ดี

ครั้งนี้จะเอาอัตราส่วนระหว่างมนุษย์กับสุกรมาเทียบกันก็ไร้ความหมาย เพราะเดิมที่ยีนส์ของมนุษย์และสุกรส่วนใหญ่ก็มีส่วนร่วมกันอยู่แล้ว ยิ่งกว่านั้น เรายังไม่รู้ว่าจะให้ค่าแก่นิสส์ส่วนที่เรียกว่าอินตรอนซึ่งเป็นส่วนที่ยังไม่แสดงออกมาเป็นลักษณะทางพันธุกรรมด้วยหรือไม่อย่างไร เช่น ถ้าเปลี่ยนอินตรอนทั้งหมดให้กลายเป็นของสุกร ก็ให้ถือว่าเป็นสุกร แม้ว่า จะไม่มีการแสดงลักษณะเด่นทางพันธุกรรมของสุกรออกมากระนั้นหรือ

ต่อให้แก้ปัญหานั้นหมดสิ้นแล้ว ก็ยังมีสิ่งที่ถูกมองข้ามอยู่อีก นั่นคือคนที่ถูกปลูกถ่ายอวัยวะจากสุกรอย่างฉันนี่ไง อวัยวะภายในแทบทั้งหมด ของฉันประกอบขึ้นด้วยเซลล์ของสุกรโดยแท้จริง เพราะสิ่งที่เป็นแกนของเซลล์ คือยีนส์ของสุกร แน่หนอนว่ายีนส์เฉพาะอย่างยีนส์ที่ทำหน้าที่กำหนด HLA (ภูมิคุ้มกัน) มาจากมนุษย์ แต่ก็ไม้อาจใช้เป็นหลักฐานยืนยันความเป็นมนุษย์ได้ และหากจะเอามันมาเป็นหลักฐานยืนยัน ก็เท่ากับจะกลายเป็นการรับรอง ความเป็นมนุษย์ให้แก่สุกรที่ถูกผสมผสานยีนส์เพื่อการปลูกถ่ายอวัยวะไปเสียนี้

อวัยวะภายในส่วนใหญ่ของฉันเป็นของสุกร แม้แต่ผิวหนัง กล้ามเนื้อ หรือกระดูกบางส่วนก็เป็นของสุกร และเพราะไขกระดูกที่ทำหน้าที่ผลิตเม็ดเลือด ก็มาจากสุกร ดังนั้นยีนส์ของเม็ดเลือดขาวก็เป็นของสุกรเช่นกัน นี่ถ้าเกิด ฉันเข้าไปพัวพันกับคดีความอะไรเข้า และถูกเก็บตัวอย่างเลือดละก็ ดีไม่ดี อาจถูกพิพากษาว่าเป็นสุกรไปได้

ทั้งๆ ที่รู้สึกหวาดผวามากขนาดนี้ แต่ไม่รู้จะทำไมฉันจึงหยุดการสืบสวนนี้ ไม่ได้ นี่ฉันกำลังทำอะไรอยู่ ฉันอยากจะเปลี่ยนสิ่งที่อยู่กันเบื้องของหัวใจ ให้ออกมาเป็นเสียงนก จะต้องมีส่วนที่สำคัญอยู่ดี บางสิ่งที่ฉันหลงลืมไปแล้ว บางทีฉันอาจค้นพบหลักฐานที่ยืนยันว่าตัวเองเป็นมนุษย์ก็ได้

ฉันเริ่มคิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์สุกรตอนที่ย้ายได้สิบกว่าปี ตั้งแต่ได้รู้จัก กับตัวอักษรคันจิคำว่า “สุกร” จู่ๆ ก็ได้ยินคำว่า “สุกร” บ้างละ ระหว่างที่ พูดคุยอยู่ก็มีอักษร “สุกร” ลอยขึ้นมาบ้างละ รวากับถูกปีศาจสิงสู่ตาม

รังควาน ฉันไม่อาจสลัดเรื่องราวนั้นออกไปจากหัวได้เลย เอาแต่ครุ่นคิด
เรื่องของสุกรมาตลอดเกือบสิบปี ถ้ายังอยู่ในสภาพนี้ต่อไป จิตประสาท
ของฉันคงทนทานต่อไปได้อีกไม่นาน จะต้องรีบค้นหาให้พบ แต่ว่าจะให้
ค้นหาอะไรล่ะ

อายุ 3 ขวบ 4 เดือน ปลุกถ่ายกระเพาะอาหาร

...กระเพาะไม่ใช่ของสำคัญยิ่งยวดถึงขนาดนั้น ทำไมถึงต้องเสี่ยงอันตราย
ปลุกถ่ายด้วย

อายุ 2 ขวบ 8 เดือน ปลุกถ่ายกระเจกตา

...ฉันได้แต่มองโลกผ่านกระเจกตาของสุกรเท่านั้น

อายุ 2 ขวบ 2 เดือน ปลุกถ่ายกล่องเสียง

...แล้วเสียงจริงๆ ของฉันเป็นยังไงกันแน่

1 ขวบ 10 เดือน ปลุกถ่ายต่อมน้ำตา

...น้ำตาของฉันเป็นน้ำตาสุกร

1 ขวบ 6 เดือน ปลุกถ่ายหัวนมและต่อมน้ำนม

...ไม่เห็นจะมีความหมายอะไรเลย ทำไมถึงต้องทำแบบนั้นด้วย

1 ปี 0 เดือน ปลุกถ่ายมดลูก

ฉัน... ฉัน...

8 เดือน ปลุกถ่ายรังไข่

“ยูกะ อีกไม่นานผิวสวยๆ จะเป็นของลูกแล้วนะ” พ่อลูบไล้หนังสุกร
อย่างยินดี

สุกรที่ถูกเพาะเลี้ยงในห้องทดลองใต้ดินไม่มีขนงอก ไม่มีลิ ถ้าพูดให้ถูก
คือมันมีขนงอกอยู่เฉพาะที่... ตรงยอดกระหม่อม เหนือดวงตา ที่โคนขาหน้า
และที่อวัยวะเพศ... งอกขนยาวสีดำ

“อ้วนน่าดูเลยใช้มั้ยละ พ่อตั้งใจเลี้ยงให้อ้วนเพื่อจะเพิ่มพื้นที่ผิว นะ
ก็รูปทรงของผิวหน้าร่างกายของสุกรกับของมนุษย์มันต่างกันมาก จนไม่รู้ว่าจะสร้างรอยย่นหรือทิ้งรอยเย็บเอาไว้ทำไม แค่นี้ปริมาณของผิวเพียงพอ
เราก็จะปรับแต่งได้ตามใจชอบ” พ่อหรีตาลง “ตอนแรกพ่อก็คิดว่าจะปลูกถ่าย
เฉพาะตรงรอยแผลผ่าตัด แต่การปรับแต่งเม็ดสีเมลานินยากกว่าที่คิด
ดึงเอาสีผิวเดิมของยูกะออกมาไม่ได้ ถ้าขึ้นปลูกถ่ายไปแบบนั้น ก็จะมองออก
ว่าสีผิวตรงรอยเย็บต่างกัน ก็เลยตัดสินใจปลูกถ่ายทั้งตัวเสียเลย”

“พ่อคะ หนูมีอะไรอยากจะทำ” ฉันทบหัวสุกรตัวนั้น “เรื่องปาน
ตรงไหล่ของหนูนะ”

“อ้อ จะว่าไปแล้ว ดูเหมือนจะมีปานอยู่นะ” พ่อพูดอย่างไม่ใส่ใจ
“แล้วปานมันทำไมรี”

“ถ้าปลูกถ่ายผิว ปานจะหายไปด้วยไหม”

“อ้าว เรื่องนี้เองอะ ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าผ่าตัดสำเร็จ ทั้งตัวของยูกะ
จะกลายเป็นสาวสวยผิวสีแทน แต่ก็เสียตาสาวสวยผิวขาวในตอนนี้อยู่
เหมือนกันนะ” พ่อบ่นร่ายยิ้ม

“ไม่ใช่เสียหน่อย” ฉันยังคงลบหัวสุกรที่ไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ไปเรื่อย ๆ
“หนูอยากจะทำให้ปานหายไป”

“เอ!” ดูเหมือนพ่อจะแปลกใจจริงๆ “ก็ใช่จะทำไม่ได้หรอกนะ แต่ทำไม
ถึงต้องตั้งใจเอาปานออกไปด้วยละ”

ฉันถอดเสื้อกาวนิยันทิ้งไป ดึงคอเสื้อชุดนอนเผยให้เห็นไหล่ ตรงนั้นมี
ปานสีแดงคล้ายรูปร่างเหมือนหัวปลาขนาดใหญ่พอๆ กับกำปั้น

“นี่เป็นของที่ติดตัวหนูมาตั้งแต่เกิดใช้มั้ย”

“ใช่แล้ว เพราะปานนี้แหละ พ่อถึงแยกยูกะออกจากเด็กคนอื่น
ได้ไงละ”

ถ้าไม่มีปาน พ่อจะแยกลูกตัวเองไม่ออกเลยเชียวหรือ แต่ก็เป็นการเปิดโอกาสให้ฉันได้อธิบาย

“ในร่างกายของหนู มีแต่ส่วนนี้แหละที่เป็นของหนูอย่างแน่นอน”

“นอกจากปานนั้นก็ยังมีส่วนอื่นๆ อีกเยอะแยะนะที่ไม่ได้เปลี่ยนอย่างม้าม หรือต่อมไทรอยด์...”

“ก็ของพวกนั้นมันตรวจดูจากภายนอกไม่ได้นี่ แถมหลังจากนี้ก็ไม่มีอะไรรับประกันว่าจะต้องผ่าตัดปลูกถ่ายด้วยหรือเปล่า แต่ว่าถ้าเป็นส่วนหนึ่งของผิวหนัง จะตรวจดูเมื่อไหร่ก็ได้ และมีโอกาสน้อยที่ต้องเปลี่ยน ...นอกเสียจากกรณีที่ส่วนนี้ของผิวถูกไฟลวก หรือเป็นมะเร็งผิวหนัง”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ก็เหลือผิวหนังในตำแหน่งอื่นก็ได้มั้ง ไม่ว่าจะเป็นกลางหลัง หรือตรงท้อง หรือถ้าไม่ยากให้สะดุดตาก็คือเอาตรงขาอ่อนด้านใน หรือฝ่าเท้าก็ได้” พ่อพูดร่ากับหงุดหงิดนิดหน่อย

“ไม่ละ หนูจะเอาปานนี้แหละ ถ้าแค่ในผิวสีแทน เกิดมีรอยขาวอยู่สักส่วนหนึ่งก็ไม่ได้สร้างภาพจำแรงๆ เสียหน่อย เอาปานนี้แหละดีแล้ว ปานรูปหัวปลานี้แหละค่ะ”

“แล้วทำไมถึงต้องให้สร้างภาพจำแรงๆ ด้วยละ”

“ปานเป็นสิ่งที่สร้างภาพจำในแง่ลบ ยิ่งขนาดใหญ่เท่านี้ด้วย เพราะงั้นมันจะต้องทิ้งภาพจำเอาไว้อย่างชัดเจนว่าบนไหล่ของยูกะมีปานสีแดงคล้ำรูปหัวปลาอยู่ เมื่อไหร่ที่พ่อยังพูดเองว่าเพราะปานนี้เลยแยกหนูออกจากเด็กทารกคนอื่นๆ ได้ ซึ่งนี่แหละเป็นสัญลักษณ์จำแนกใจละคะ สิ่งที่มีปานนี้ก็จะถูกยอมรับในฐานะยูกะ การมีตัวตนนะมันขึ้นอยู่กับการยอมรับของผู้อื่น ตราบเท่าที่ยังมีปานนี้อยู่ หนูจะยังคงเป็นยูกะได้ และหากปานนี้หายไปเมื่อไหร่ ยูกะก็จะหายไปด้วย”

“พูดอะไรของลูกนะ” พ่อถึงกับเลิกลัก “พ่อไม่เข้าใจเลยสักนิดว่ามันหมายความว่ายังไง”

“เรื่องง่าย ๆ แค่นี้ทำไมถึงยังไม่เข้าใจอีกคะ ร่างกายของหนูนะ แต่ละปียกก็ถูกเปลี่ยนไปเป็นร่างกายของสิ่งอื่นที่ไม่ใช่หนูไปเรื่อย ๆ ทั้งอย่างนั้น ทำไมคุณพ่อถึงยังคิดว่าหนูเป็นยูกะอยู่อีกละ”

“ลูกคือยูกะ ถึงอวัยวะจะถูกสับเปลี่ยนไปบ้างก็ไม่เห็นจะเกี่ยว เรื่องส่วนประกอบนะไม่ใช่ปัญหา ขอเพียงแค่บุคลิกยังเป็นหนึ่งเดียวกันในฐานะยูกะอยู่ โดยรวมแล้วก็คือยูกะอยู่ดี”

“ไม่ใช่เสียหน่อย พ่อจะมารู้อัตลักษณ์ของหนูได้ยังไง ไหนละคะหลักฐานว่าตัวหนูในตอนนี้นั้นกับหนูก่อนที่จะผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจกับปอดยังคงมีบุคลิกที่สืบเนื่องกันอยู่”

“ถ้าถามแบบนี้ ก็ตอบยากเหมือนกันแฮะ” พ่อทอดอก “งั้นก็หมายความว่ายูกะเองไม่รู้สึกรับบุคลิกของตัวเองเป็นหนึ่งในเดียวกันนี่”

“แน่นอนค่ะ หนูเองก็สำนึกไว้ตัวอยู่ตลอดว่าตัวเองคือยูกะ แต่ปัญหามันไม่ได้อยู่ตรงนั้น” ฉันทลึงหนึ่งสุกรที่เปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา “ถ้าสุกรตัวนี้เกิดสำนึกขึ้นมาว่า ‘ฉันคือยูกะ’ สุกรตัวนี้ก็จะเป็นยูกะไม่ได้อยู่ดี ใคร ๆ ก็ต้องคิดว่าสุกรตัวนี้ก็คือสุกร และคิดว่าหนูต่างหากคือยูกะ ดังนั้น สุกรตัวนี้ก็ต้องเป็นสุกร และหนูก็จะเป็นยูกะ ซึ่งมันไม่ได้เกี่ยวว่าหนูหรือสุกรจะคิดยังไงเวลาที่พ่อเห็นรูปร่างของหนู เพราะภาพจำโดยรวมราง ๆ นั้นคล้ายกับยูกะ พ่อก็เลยคิดว่าหนูคือยูกะเท่านั้นแหละ ไม่ได้มองทะลุไปถึงอุปนิสัยของหนูแน่นอน”

“ถึงหยิ่งงั้นก็เถอะ ทำไมถึงต้องเป็นปานด้วย ต่อให้ไม่มีปาน ยูกะก็คือยูกะ ไม่ได้เป็นเด็กทารกเสียหน่อย แถมปานก็ไม่ใช่เอกลักษณ์เดียวไม่ใช่หรือไง ดูหน้าตา กิริยาท่าทาง หรือฟังเสียง ก็รู้ได้เกินพอแล้วว่าคือยูกะนะ”

“แต่ว่าปานนี้จะให้ภาพจำอย่างแรงกล้าต่อคนที่ได้เห็นนะคะ”

“ภาพจำว่าน่าขยะแขยงนะสิ” พ่อโพล่งออกมาอย่างไม่แฉแฉ

“งั้นคุณพ่อก็ขยะแขยงปานนี้นะสิ”

“เปล่า คือ ไม่ใช่ยังงั้นเสียหน่อย”

“ไม่ต้องผินใจปฏิเสธก็ได้ เพราะเป็นความรู้สึกตามปกติต่อสิ่งที่รูปร่างพิลึกพิลั่น ขอแค่ให้ใช้เหตุผลควบคุมอารมณ์ได้ในเวลาที่จำเป็นก็พอแล้ว เอาเป็นว่าเวลาที่ผู้คนเห็นปานนี้แล้วก็จะทำให้เขารับรู้ขึ้นมาอย่างแรงกล้าได้แน่นอนว่าหนูนี่แหละคือยูกะ แม้จะเป็นความรู้สึกในแง่ลบก็เถอะ ดังนั้นในตัวหนู ปานรูปปลานี่แหละคือส่วนที่เป็นตัวหนูที่สุด และถ้ากำจัดมันไปเมื่อไหร่ ตัวตนของหนูก็จะพลอยหายไปด้วย”

การสะสมข้อมูลที่พอทิ้งไว้ดำเนินไปอย่างเชื่องช้า ตอนแรกฉันคิดว่าอย่างน้อยจะอาศัยวันที่เรียงลำดับข้อมูลไปตามปีได้ แต่กลับเจอเอกสารปริมาณมากมายที่เชื่อมโยงวันที่เข้ากับข้อมูลได้ยากเสียจนไม่อาจเรียบเรียงไปตามลำดับเวลาได้

ถ้าขอพึ่งผู้ชำนาญการมาช่วย งานอาจจะเบาขึ้นอีกมากก็จริง แต่ไม่ว่าอย่างไร ฉันก็ไม่อยากให้คนอื่นได้เห็น จนกว่าเป้าหมายจะลุล่วง

เป้าหมายนั้นหรือ เป้าหมายคืออะไรกันนะ ทำไมฉันถึงต้องมาดิ้นรนอยู่กับสมุดบันทึกจดถ้อยคำพิลึกพิลั่นราวกับเวทมนตร์คาถา วิดีโอที่บ้านที่ภาพฉากสยองๆ หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่แทบจะไม่ว่าใครจะใช้กับโปรแกรมตัวไหน

ก็เพราะฉันกำลังหาความรู้ที่จะปลดปล่อยตัวเองออกจากความทุกข์นะสิ ฉันกำลังถูกรบกวนด้วยความกังวลที่ไม่รู้ตัวตน ฉันเป็นใคร สำหรับพ่อแล้วฉันเป็นอะไรกันแน่ ทำไมพ่อถึงได้เลี้ยงดูฉันมา ความกังวลทั้งหลายเหล่านั้นล้วนมีที่มาจากความไม่รู้ ถ้าหากฉันได้ล่วงรู้ความจริง และนำมันออกมาสู่แสงสว่างแล้ว ความกังวลก็จะต้องสลายไปอย่างแน่นอน และไม่ว่าความจริงนั้นจะเป็นเช่นไร ย่อมดีกว่าความไม่รู้อย่างแน่นอน

เสียงกริ่งประตูดังขึ้น

ฉันเรียกภาพของกล่องที่ประตูหน้าขึ้นมาในจอคอมพิวเตอร์ที่อยู่ข้างตัว

แนะนำนักเขียน

โคบายาชิ ยาสุมิ

เกิดที่เมืองเกียวโต สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโอซาก้า ในปี 1987 เป็นนักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ของขวัญและแนวลึกลับของญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังเป็นสมาชิกสมาคมนักเขียนปริศนาแห่งญี่ปุ่น ชมรมนักเขียน Sci-Fi นักเขียนอากาศ และสมาคมอิเล็กทรอนิกส์ข้อมูลและการสื่อสารของญี่ปุ่น เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งที่โอซาก้า เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน ค.ศ. 2020 ขณะอายุ 58 ปี

รางวัลที่เคยได้รับ

ชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 43 ปี 2012

ชนะเลิศ Keibundo Grand Prize ครั้งที่ 8 ปี 2014

ชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 48 ปี 2017

ชนะเลิศ Japan SF Grand Prize ครั้งที่ 41 ปี 2021

แนะนำนักแปล

อิสเรศ ทองปัสโนว์

ทายาทครูใหญ่โรงเรียนประถมลูกทุ่ง และยังเป็นนักกลอนท้องถิ่นฝีมือดี จึงได้รับสายเลือนนักเลงภาษาไทยมาเข้มข้น พร้อมทั้งได้รับ DNA นักอ่านชนิดเข้าเส้น อ่านหนังสือได้ทุกแนว ไม่ว่าจะเป็นสารคดีไปจนถึงการ์ตูน อ่านหนังสือมาตลอดชีวิตและเป็นความสุขที่เสมือนรักแท้

ด้วยความเป็นคนพื้นถิ่นนักชู้ได้เลยพลอยสนใจเสน่ห์ของภาษาถิ่นอื่นๆ ไปด้วย (พบว่าศัพท์และสำนวนภาษาอีสานเหมาะที่จะเอามาใช้ขึงมุกแปลการ์ตูนแท้ๆ)

เป็นหนุ่มสายศิลป์ฝรั่งเศษในระดับมัธยม จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยด้วยวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาศาสตร์ ทำงานอยู่พักหนึ่งก็เหินฟ้าไปญี่ปุ่น 3 ปี และได้ภาษาซากุระกลับมา และเริ่มทำงานในตำแหน่งนักเขียน-นักแปล ในกอง บ.ก.การ์ตูนอังกฤษ บริษัท เนชั่น เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด ก่อนจะโอนย้ายไปเป็นผู้ช่วย บ.ก.แผนกการ์ตูนญี่ปุ่น บริษัทเดียวกันภายหลัง ทำงานมาร่วม 20 ปีด้วยความเพลิดเพลิน จนเลื่อนตำแหน่งเป็น บ.ก.นิตยสารรายสัปดาห์และ บ.ก.อาวุโส ตามลำดับ ถึงจะมีงานอื่นมาให้ผ่นถึงแต่พบว่างานหนังสือมีเสน่ห์กว่ากันเยอะ เมื่อมีโอกาสลงตัวจึงย้ายตัวเองมานั่งเก้าอี้นักแปลอิสระ ทำงานแปลที่ตัวเองรักอย่างเต็มหัวใจ

ผลงานส่วนใหญ่เป็นการ์ตูนเรื่องต่างๆ ที่ลงในนิตยสารการ์ตูน BOOM ทุกแนว ไม่ว่าจะเป็นซีเรียส โรแมนติก ผจญภัย หรือแนวการ์ตูนแท้ๆ ผลงานที่แฟนๆ การ์ตูนหลายๆ คนยังพอจดจำกันได้ เช่น ลัคกี้แมน, ฮาเรลยูย่า BOY, เก้าอี้โก่พันธุสวय, Hunter x Hunter, Death Note, Bleach เทพมรณะ, Naruto ฯลฯ นอกจากนั้นก็มีผลงานภาษาอังกฤษโดยร่วมกับบริษัท EA Thailand

ในทีม Localize เกมดังๆ อย่าง Sim City, The Sims, Harry Potter ฯลฯ เป็นภาษาไทย

เริ่มจับนิยายภาษาญี่ปุ่นเรื่องแรกโดยไปช่วยแผนก Nation Book ปรับคำแปลของนักแปลนิยายช่วงที่ยังสวมเสื้อ บ.ก.การ์ตูน และโดนจับให้เป็นนักแปลเอาตัวๆ ผลงานนิยายเรื่องแรก คือ ปริศนาตลาดนัดราตรี และหลังจากนั้นก็มียานแปลนิยายตามมาอีกหลายเรื่อง อาทิ ฆาตกรรมคืนฝนดาวตก, หลอนพยาบาท, ปิเอโร่ พันธุกรรมอำพราง, DARK เยื่อใยอำมหิต, แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง ฯลฯ

สองหลักยึดมั่นในใจ ด้วยความที่เป็นนักอ่านทั้งนิยายไทยและนิยายเทศ จึงสังเกตเห็นวาระหว่างนิยายไทยแท้ๆ กับนิยายแปล มีช่องว่างทางภาษาและอารมณ์ค่อนข้างเยอะ ในการทำงานแปลจึงยึดเอาผู้อ่านเป็นหลัก โดยเน้นเลือกสรรใช้คำและรูปแบบประโยคเพื่อดึงอารมณ์ของตัวละครและอารมณ์ของฉากออกมาให้ได้ถึงแก่นมากที่สุด เพื่อดึงเอาอารมณ์ที่หล่นหายไปในช่วงการข้ามกำแพงภาษาออกมาให้ครบถ้วน ทั้งนี้เนื้อหาและอารมณ์ตามที่ควรจะเป็นตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน มากกว่าจะเป็นการแปลแบบเคารพประโยคของผู้เขียนแบบตรงตัวคำต่อคำ และยึดสไตลน์เป็นหลักในการแปลงานทุกชนิด

หลักสำคัญอีกอย่างที่ยึดถือมาตลอดในการทำงานก็คือทุ่มเทให้เต็มร้อยกับงานแปลทุกชิ้น ไม่ว่าจะเป็งานประเภทใด... หากผู้อ่านสนุกสนานได้อารมณ์อย่างเต็มเปี่ยมจากฉบับแปลอย่างที่ควรจะเป็น ก็ถือว่าประสบความสำเร็จอย่างยิ่งและความยินดีอย่างที่สุดในหัวใจของผู้แปลแล้ว

เจ้าหญิงสมองหมู

人獣細工

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
อิศเรศ ทองปัสไณร์ แปล

NINJU ZAIKU

© Yasumi Kobayashi 1997, 1999, 2023

First published in Japan in 1997 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION,

Tokyo through Lanka Creative Partners co.,Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2568

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

ISBN 978-616-14-0701-8

ยาสุมิ, โคบายาชิ.

เจ้าหญิงสมองหมู.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.

208 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิศเรศ ทองปัสไณร์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0701-8

เจ้าสำนักไดฟูกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

กาญจนา บุณนาค

ปาริฉัตร กาฬภักดี

ศุภณี ศรีมันจู อรุณิชา พาหลง

Jinsei Kataoka • Kazuma Kondou

มาริสสา ซาติยาภา รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัศคนันฐ์ ชุ่มนุ่น

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

DAIFUKU X YASUMI KOBAYASHI

ซีรีส์ “ฝันร้าย x เทพนิยาย x เรื่องลึกลับ”

เป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวนเลือดสาดที่ได้รับแรงบันดาลใจจากวรรณกรรมคลาสสิกระดับโลก เช่น “อริชผจญภัยในแดนมหัศจรรย์” “พอมดอซ” “ปีเตอร์แพน” และ “เดอะนัทแครกเกอร์” อัดฉีดด้วยส่วนผสมชั่วตรงข้าม นั่นคือความโหดมืดของฆาตกรรมนองเลือดและการสืบคดีแบบปะทะเฉือนคม การสืบสวนที่หักมุมระหว่างโลกความฝันกับโลกจริง เพื่อค้นหา “ตัวตนที่แท้จริง” ในจักรวาลพันลึกของซีรีส์ ที่ทั้งน่าสะพรึงกลัวและน่าอัศจรรย์ไปพร้อมๆ กัน

เขียนโดย โคบายาชิ ยาสุมิ

รางวัลชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 43 ปี 2012

รางวัลชนะเลิศ Keibundo Grand Prize ครั้งที่ 8 ปี 2014

รางวัลชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 48 ปี 2017

และรางวัลชนะเลิศ Japan SF Grand Prize ครั้งที่ 41 ปี 2021

เล่ม 1 ฆ่าอลิซ

เล่ม 2 ฆ่าคลาร่า

เล่ม 3 ฆ่าโดโรซี

เล่ม 4 ฆ่าทิงเกอร์เบลล์

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

f : DaifukuPUB

@ : daifukupublishing

@ : @daifukupublishing

เพื่อต่อลมหายใจของยูกะ เด็กสาวผู้ป่วยด้วยโรคร้ายแต่กำเนิด
วัยเด็กของเธอคือการผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะจากหมูนับครั้งไม่ถ้วน
และผู้รักษาชีวิตนี้ไว้...ก็คือศัลยแพทย์ที่เป็นพ่อแท้ๆ ของเธอเอง

แต่เมื่อเขาจากไป สิ่งที่รอยูกะอยู่ในห้องทำงานพ่อกลับไม่ใช่บันทึกการรักษา
หากคือบันทึกการทดลองอันน่าสะพรึง...การประดิษฐ์อสุรกายมนุษย์

3 เรื่องสั้นไซไฟสั้นประสาจาก โคบายาชิ ยาสุมิ เจ้าของ 2 รางวัล Seiun Award
ผู้เขียน ช่วงซ่อมคนตาย (玩具修理者), ฝ่าอลิซ, ฝ่าคลาร่า, ฝ่าโดโรธี
และ ฝ่าทิงเกอร์เบลล์ จากสำนักพิมพ์ไดฟุกุ

ทุกเรื่องชำแหละความเป็นมนุษย์ เผยบาดแผลลึกที่สร้างแรงสั่นไหวทั้งใจกาย
พาคุณดำดิ่งสู่หุบเหวแห่งความกลัวอันเย็นยะเยือก หักมุม บิดเบี้ยว
เกินกว่าจินตนาการจะเอื้อมถึง

Design: Nami Aoyagi

Illustration:
Jinsei Kataoka · Kazuma Kondou

ทดลองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime

SN0109 นิยายสืบสวน

259.-